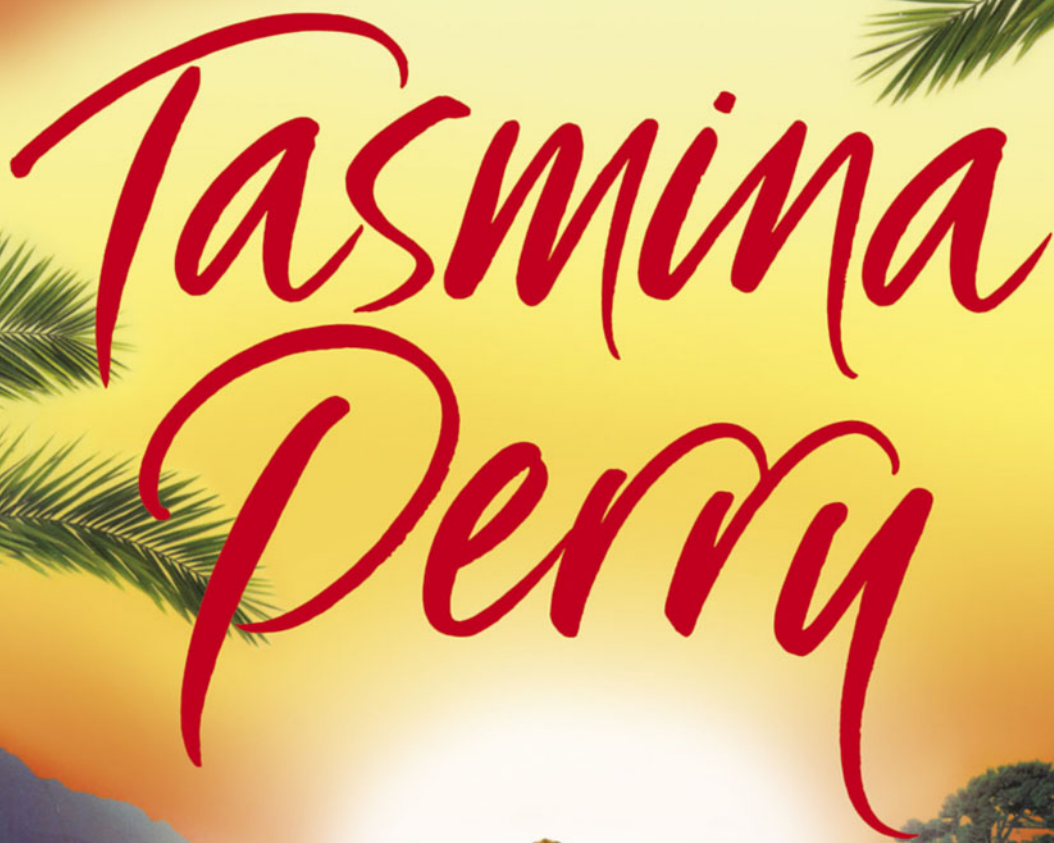

Tasmina Perry

Tajemný cizinec

ABY OČISTILA SVÉ JMÉNO, MUSÍ DŮVĚŘOVAT TAJEMNÉMU CIZINCI
A PŘI HLEDÁNÍ ODPOVĚDÍ S NÍM CESTOVAT PŘES CELOU ZEMĚKOU LI

Tajemný cizinec

Tasmina
Perry

Tajemný
cizinec

Přeložila Lucie Mikolášková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Tasmina Perry

All rights reserved.

Z anglického originálu *Perfect Strangers*

(First published by Headline Review, London, 2012)

přeložila © 2017 Lucie Mikolášková

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-904-6 (pdf)

Na památku mé přítelkyně Clare Swillinghamové

Prolog

Probudil ho křik. Ležel na své pryčně, zíral na skvrnitý strop a poslouchal. Povzdech si, zapálil si cigaretu a vyfoukl mlhavý proud kouře. Zprvu ho zvuky v nápravném zařízení děsily, ten hrozivý jekot, prosby, sliby a výhrůžky. Co člověka dožene k tomu, že takhle ztratí nervy? Co ho přiměje k tomu, že nehty ryje do zdi? Pomalu však, jak tomu je i se vším jiným, se to stalo dílem rutiny, nevyhnutelnou součástí prostředí, jako cvrlikání a štěbetání ptačího sboru za svítání na venkově.

„Dejte mi břitvu!“ sténal zoufalý hlas. „Podříznu si na místě krk! Prosím vás, nebraňte mi v tom!“

Možná se ten chudák snažil dostat na psychiatrické oddělení. Doslechl se, že je tam lepší jídlo. Nebo se jen probudil a uvědomil si, kde je. S tím se dokázal ztotožnit – zvláště dnes.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ zašeptal si pro sebe s ironickým úsměvem. „Hodně štěstí a zdraví.“

Vystřčil nohy z postele, došoural se k umyvadlu a přejel si přes krátké šedivé strniště na bradě. Usmál se. Tam, opřený o zprohýbané plastové zrcadlo, ležel karton cigaret. Žádná stuha, žádné luxusní balení, ale i tak to bylo dojemné, ačkoli dárek k narozeninám pocházel od stočtyřicetikilového motorkáře jménem Tyler. Taková pozornost se počítá. Zvláště tady. Tady uvnitř se myšlenky točily kolem toho, co člověk má. Ve vězení nepanovala žádná velkorysost ohledně osobního vlastnictví, byla to jen další věc pro mazáky, kterou mohli člověku vzít.

Takhle to samozřejmě nebylo vždycky. Bývaly doby, kdy byl mužem, co má všechno. Mydlil si bradu a vzpomínal na své minulé narozeniny, na večírek ve vile na pláži na Long Islandu. Cesta byla osvětlená tisíci svíček. Na stolech ten nejvybranější kaviár a šampaňské, pět set hostů, všechno vůdčí osobnosti ve svých oborech: politici, magnáti, mediální bossové, každý se tlačil, aby si s ním mohl potřást rukou, stisknout mu paži a pokusit se uzavřít dohodu. Ale to všechno bylo teď pryč. Docela pryč.

Zvedl zpola tupou plastovou břitvu a začal se holit pomalými, pečlivými pohyby. Peníze tady dokázaly zařadit většinu věcí – prostornější celu, televizi; dokonce slyšel, že se dá sehnat i žena, když člověk zaplatí dost – ale nikdo

nikdy nezaplatal v base jinému muži za mokré holení. To by bylo přílišné pokoušení osudu. *Na Wall Street se tomu říká plavat se žraloky*, pomyslel si pochmurně. *Ti pobledlí slušníci by to tady nevydrželi.*

Podíval se do zrcadla a všiml si, že se mu prohloubily vrásky kolem očí.

Rok, je to opravdu jen rok? To ráno na své minulé narozeniny byl v Sag Harboru, bylo to nádherné ráno začínajícího léta. Sešel dolů na snídani. Miriam mu nechala dárek na mramorovém pultu, krásně zabalený v jemném modrém hedvábném papíře. Vzpomněl si, jak mu srdce poskočilo, když spatřil, co je uvnitř – úžasná starožitná krabice na doutníky z leštěného eбену vykládaného slonovinou s maličkým zlatým klíčkem v zámku. Bylo to vytríbené, přesně to, co si přál. A uvnitř našel jedinou zbrusu novou dolarovou bankovku, soukromý vtíp mezi manželem a manželkou, Miriamin způsob, jak říct: „Raději bys v ruce držel dolar než kteroukoli z těchto krásných věcí.“ Pochopitelně oba věděli, že se o peníze nestará. Šlo o to, co mohly člověku zajistit. Ne nějaké cetky, jachty a domy, ale úctu, postavení a moc. Jakmile se člověk dostal nad jistou úroveň, peníze byly pouhé nuly v tabulkovém kalkulátoru. Když ale lidé věděli, že má člověk peníze – nebo si to o něm mysleli –, jednali s ním jinak. Jako s králem.

Osušil si obličej a začal se oblékat: naškrobený límeček a manžety, ostrý puk na nohavicích; platil navíc členům gangu, kteří vedli prádelnu. Ve vězení se vyplatilo starat se o sebe, vyčnívat z davu, aby lidé viděli, že vás musejí brát vážně.

Zhluboka se nadechl, vyšel na ochoz a bystrýma očima přitom zběžně přelétl trestance opírající se o zábradlí. Teď už všechny jejich tváře znal. Dva členové gangů, tři vrahové a fůra tajných aspirantů na totéž. Samozřejmě všichni bílé pleti – vedení věznice moudře oddělovalo patra podle rasového původu, aby minimalizovalo konflikty mezi jednotlivými gangy – přesto ale na tomto poschodí existovaly znesvářené frakce. V současnosti si náckové stěžovali na motorkáře a Rusové se nebavili s Italy, ale to se mohlo do konce dne změnit. Projevy násilí ve vězení byly proměnlivé, náhlé a všechny se týkaly jediného: peněz. Kdo dluží komu. A každý někomu něco dlužil – dokonce i on. *Hlavně on.*

Zahledl Tye, jak mluví se skupinkou Rusů. Toto byla káznice kategorie 5, takže všichni cizinci usvědčení z federálních zločinů – obchodování s drogami, násilí, praní špinavých peněz – sem byli posláni společně s ostatními parchanty. A celebritami. Slavnými osobnostmi jako on. Domníval se, že ho dali do cely s Tyem za trest, aby mu dali najevo: „Nemysli si, že tady jsi nějak výjimečný.“ Tenhle motorkář seděl za provozování laboratoře na

výrobu metamfetaminu v Atlantě a za první měsíc ve vězení skoro zabil dva trestance a zranil dozorce. Ale k němu byl Ty překvapivě zdvořilý a uctivý, ukázal vyděšenému nováčkovi, jak to tu chodí, vysvětlil mu, co má dělat, s kým mluvit, jak přežít. Jednoho večera se ho zeptal proč.

„Protože seš chlápek z telky.“ Ty pokrčil rameny. „Seš někdo, chápeš?“

To chápal přesně. To byl přesně ten princip, který používal ve svém podnikání. Nešlo o to, co člověk může klientům dát, šlo o to, co si oni myslí, že jim může nabídnout, proto se hrnuli, aby mohli investovat, proto člověka zahrnovali dárky: jednou dovolená, podruhé doutníky, příležitostně i vlastní manželky.

„Hej, pane Hollywoode,“ ozval se hlas za ním. Ramena mu ztuhla v očekávání rány – ale jediné, co pocítil, byla ruka na rameni. Vzhlédl a spatřil široký úsměv Medvěda Uriho. Pohled na usmívající se tvář ruského gangstera byl ale svým způsobem horší, než kdyby ho bodnul.

„Jak se daří, Uri?“

„Fajn. Dobře,“ odpověděl Uri se silným, strojeným přízvukem.

Uriho ruka zůstávala na jeho rameni. „Chtěl bych s tebou probrat jistou záležitost.“

Přikývl. Očekával to.

„Projdeme se?“

„Jasně.“

Kráčeli pomalu po ochozu – tady nikdo nespěchal, tak proč by oni měli? – obklopení Uriho všudypřítomnými tělesnými strážci, z nichž jeden podle pověstí uškrtil na rozkaz mafiánského bosse dítě. Ale věznice byla plná takovýchto povídaček.

„Jak to jde tehle měsíc? V bezpečí? V pořádku?“ zeptal se Uri s povytaženým obočím.

Ze všech temných duší nápravného zařízení ho Uri děsil nejvíc. Měl zjizvený obličej a zpod límce vězeňské džínové košile mu vykukoval vytetovaný drak, ale Uri Kaskov nebyl typické vězeňské kápo. Byl vzdělaný, ambiciózní a chladnokrevnější než kdokoli jiný v base. Proto se také na tohoto Rusa obrátil s návrhem. Uri mohl zajistit to, co on chtěl – ochranu –, a on mohl nabídnout Uriimu něco na oplátku. Káznice se zas až tak nelišila od Wall Street – byl to jen jeden velký prostor pro obchodování.

„Ano, daří se mi velmi dobře, Uri, děkuju,“ řekl.

Medvěd Uri se chvíli odmlčel. V obličejí podobeném od neštovic měl tázavý výraz.

„Tak to tedy znamená, že naše dohoda funguje. Vzpomínáš si, jak jsem

souhlasil s tím, že tě budu chránit před těmi dobytky tam dole?“ Naznačil o patro níž, kde se potulovali členové černošských gangů. „A před tou sebrankou tam nahoře?“ Ukázal na mazáky procházející se po ochozu. „A, jak jsem pochopil, taky před množstvím bohatých lidí, kteří ti chtějí ublížit?“

Přikývl a vzpomněl si na prvních pár týdnů ve vězení. Bylo to období strachu. Neuplynul jediný den, aby nedošlo k nějakému projevu násilí. Někoho pobodali kvůli obyčejnému sporu v prádelně. Jiní se stali obětí krevní msty kvůli událostem za branami vězení. A on věděl, že by mohl být další. Uri měl pravdu. Nesčetní lidé mimo věznic ho nenáviděli. Boháči, pomstychtivci. Lidé, kteří ho chtěli vidět mrtvého. A dokázali by ho dostat ve vězení, protože za těmito zdmi bylo za peníze všechno možné.

„Ano, samozřejmě, odvedl jsi dobrou práci, Uri. Nestěžuju si.“

„Jasně že ne. Stížnosti jsou na mé straně.“

Polkl a nervózně pohlédl na Uriho bodyguardy.

„Stížnosti?“

„Ta dohoda je trochu jednostranná, nezdá se ti? Já svou část smlouvy plním: jsi v pořádku, zdravý. Ale kde jsou moje peníze?“

„Tady by ti peníze k ničemu nebyly, Uri. Až se dostaneš ven...“

„To může být dřív, než jsme oba čekali.“

Podíval se na Uriho. Rus si odpykával patnáctiletý trest za vydírání. Úřady mu nemohly dokázat nic většího, ale pořád ještě měl sedět slušnou dobu. Tak proč by se měl dostat ven dřív? Jakou dohodu to zosnoval?

Když vcházel na vězeňský dvůr, znovu pocítil Rusovu silnou ruku na rameni.

„Chci, abys začal organizovat převod peněz na účet jednoho mého přítele,“ prohlásil Uri.

Srdce mu teď bilo rychleji. Nevystoupal by ve světě obchodu tak vysoko, kdyby neuměl číst v myslích druhých lidí, a Uri se choval nepřátelsky, surově ho svíral prsty. Ano, byl to neurvalec, gangster, ale do dneška byl vždy uctivý, dokonce žoviální. Něco bylo špatně.

„No, to může nějakou dobu trvat,“ řekl. „Musím někoho kontaktovat. A může být složité se s tím člověkem spojit. Potřebuju prostě trochu víc času.“

Uri ho stiskl pevněji.

„Takže ty ty peníze nemáš? Neříkej mi, že je to jako se zbytkem tvého impéria. Že je to pouhý prelud.“

„Jistěže ty peníze mám.“

„Pak je chci. I s úroky.“

„Jakými úroky?“ zeptal se nervózně.

Uri se zasmál.

„Slyšeli jsme, jak jsi vyprávěl, kolik peněz sis ulil. Za těchto okolností myslím, že cena mé ochrany šla prostě nahoru.“

Proklínal sám sebe. Občas si pustil pusu na špacír. Měl ve věznici svůj klub fanoušků složený z odsouzců, kteří ho obdivovali za to, co udělal, a někdy bylo těžké se nevyhřívat v jejich přízni a nechlubit se svými úspěchy.

„Dobrá, promluvíme si o tom,“ řekl a snažil se zachovat klidný hlas. „Jen musím pár lidem zavolat. Dej mi trochu času.“

Uri ho vedl kolem baseballového hřiště, kolem nekryté tribuny poblíž plotu. Byla to klidná část dvora. Ze strážních věží sem bylo vidět – ale budou se dozorcí zrovna dívat? Byl teplý den a z okraje vlasů mu dolů po zádech pod věžeňskou košilí začala stékat kapka potu. Navzdory horku ho ale najednou zamrazilo.

Uriho temné oči byly naplněny hrozbou. „Víc času už ti nedám. Chci ty peníze,“ pronesl a pomalu posouval ruku k jeho krku. „A chci je hned.“

Cítil, jak mu v uších pumpuje krev, a obrazy před očima se mu začaly rozmazávat.

Když ho dozorcí spatřili, byl už mrtvý.

1

Zavřela dveře koupelny a zamkla za sebou. Srdce jí prudce bušilo a bylo jí špatně od žaludku. Posadila se na okraj vany a stiskla si nosní kůstku. *Nesmím plakat, ne před těmito lidmi.*

Od toho skandálu před dvanácti měsíci v sobě Sophie Ellisová objevila sílu, o níž netušila, že v ní dřímá. Ale dnes potřebovala každíčkou špetku této síly, aby se před všemi těmi čumily nezhroutila. Postávali v obývacím pokoji nebo v kuchyni, krmili se jednohubkami a hodnotili ji a všechno to jejich neuvěřitelně účastné projevoování soustrasti bylo plně skrytých významů.

„Jak to zvládáte?“ ptali se jí po obřadu. Majíce na mysli: jak si můžete dovolit takovýto pohřeb, poté co váš otec zruinoval celou rodinu?

„Bylo to tak náhlé, srdeční infarkt bez varování,“ říkali, což znamenalo: Měli jste to tušit. A „Škoda že Charles nemohl přijít“, což byl ve skutečnosti skrytý výraz pro: podívejte se, jak vás přátelé opouštějí teď, když nemáte peníze.

Ne, neposkytne jim další důvod, aby ji litovali, pomyslela si a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Lidé na druhé straně dveří znali její rodinný život. Četli o něm, rozebírali ho, nastavovali neštěstí rodiny Ellisových jako zrcadlo vlastním životům a děkovali, se špatně skrývanou škodolibou radostí, že se to nestalo jim. Teď chtěla Sophie něco skrýt – bolest nad ztrátou otce, což byl jediný muž, o němž věděla, že ji pořád bude milovat –, a nemohla.

Uhladila si černou úzkou sukni, zašátrala v kosmetické taštičce po korektoru a podívala se do zrcadla. Pleť měla pobledlou a její jantarové oči ztratily lesk. Nebylo divu: posledních několik dní prožila ve zvláštním, neurčitém stavu. Ani se pořádně nevypala; přestože si přála utlumit bolest spánkem, ten nepřicházel.

Za sebou na zdi viděla sbírku rodinných fotografií v elegantních černých rámečcích. Bylo to, jako by se jí před očima míhal celý její život. Peter Ellis, hrdý a větrem ošlehaný na své malé jachtě *Ioně*. Sophie se svými rodiči, opálená a šťastná na Barbadosu, se zarůžovělými tvářemi a s úsměvem v Klosterters. Byli bohatí, to ano. Ale co znamenaly peníze, když otec zemřel? Může zítra vyhrát v loterii, ale tenhle život už jí nikdo nevrátí.

Sophie zbožňovala svého otce a on ji na oplátku miloval a hýčkal. K osmáctým narozeninám dostala jako dárek módní BMW, k jednadvacetinám byt v Chelsea. Peter ji dokonce podporoval, když nechala studia na univerzitě

a vydala se na dráhu modelky. Když jí to úplně nevyšlo – předtím než nechala školy, jí měl někdo říct, že není tak úplně fotogenická – společně s jejími dalšími představami o kariéře, vstoupil do toho tatínek se štědrými apanáží jako odměnou za plánování nějakých společenských akcí v jeho londýnské účetnické firmě. Vždy tady pro ni byl, vždycky.

„To zvládneme,“ říkal jí se svou klidnou jistotou. „Na ničem nezáleží, dokud máme jeden druhého.“

Z hrdla se jí vydral vzlyk. Zakryla si ústa rukou. To prostě nebylo fér.

„Sophie? Jsi tam? Je všechno v pořádku?“

Slyšela strohé zatukání na dveře koupelny.

„Vydrž. Hned jsem venku.“

Naposledy se podívala do zrcadla a pak odemkla dveře. Čekala tam na ni její nejlepší přítelkyně Francesca, vážná, ale současně elegantní v uhlově černém kalhotovém kostýmu, který doplňovala černá jirina v knoflíkové dírci a diamant velikosti křepelčího vejce, který se jí třpytil na prsteníčku. Nebylo to tak dávno, co lidé říkali, že ona a Francesca vypadají jako sestry. Nechaly si obarvit vlasy na stejnou medově plavou barvu v salonu Richarda Warda na Sloane Square. Obě měly také postavu závodních koní, byly štíhlé, s dlouhými nohama, a obě měly stejně zářivou, opálenou pleť. Časopis *The Evening Standard* o nich dokonce před pár lety otiskl zvláštní článek. Dívky z Chelsea! hlásal titulek, pod nímž následovaly jejich do detailů stejné životopisy, nějaký modeling, pak jako zaměstnání plánování večírků. Pět procent práce, devadesát pět procent zábava.

Teď byly jejich životy zcela odlišné.

„Tady jsi! Všude jsme tě hledali.“

„Byla jsem se jen upravit.“

„Vážně jsi v pořádku?“ vyzvíдалa Francesca. „Vypadáš trochu pobledle.“

„No, je to pohřeb mého otce. Tak jsem si říkala, že to dnes ráno nebudu se samoopalovacím krémem přehánět,“ prohlásila a pokusila se o úsměv.

Když vstupovaly do obývacího pokoje, vzala si od procházejícího číšníka na posilněnou skleničku vína. Pokoj byl plný lidí z golfového klubu, z tatínkova jachtařského klubu a z mamčinina cobhamského okruhu přátel, na talířích měli navršené chlebičky a sklenice plné vína. Polovina se horlivě snažila vyhýbat Sophiiným očím, ostatní na ni vrhali soucitné pohledy.

„No tak, Fran, ukaž nám ten prsten.“

Sophie se otočila a spatřila Megan a Sarah, své spolubydlící z bytu v Chelsea. Francesca se právě zasnoubila s Charlesem, kamarádem Sophiina bývalého partnera Willa, a její přítelkyně toužily o tom slyšet víc.

Francesca zvedla ruku, aby jim kámen ukázala. Její spokojenost a sebevědomí jsou docela okouzující, pomyslela si Sophie, a cítila, jak sama mizí ve stínech. Megan a Sarah vypískly.

„Ten je obrovský, Fran! Kolik má, pět karátů?“

Sarah zbožně natáhla prst a dotkla se ho, jako by byl ten drahokam kouzelný.

„Šest, myslím,“ odpověděla Francesca hloubavě. „Nejvyšší čistota. Tvar slzy. Vybral ho naprosto správně, i když bůh ví, že jsem dostatečně naznačila, co si přeju.“

„Neříká se, že muži mají utratit za zásubní prsten pro svou vyvolenou dva měsíční platy?“ Sarah vzhledla s rozšířenými očima. „To musí vydělávat spoustu peněz!“

„Charliemu se daří dobře,“ usmála se Francesca.

„I když jsem slyšela, že se letos snižovaly prémie,“ dodala Sarah. „Pitomí Američani, museli být nenasytní a zpackat to i pro nás ostatní?“

Sophie se nechtěla nechat na otcově smutečném shromáždění zatáhnout do diskuse o financích či nenasytnosti.

„Tak kde tě požádal o ruku, Fran?“ zeptala se ve snaze změnit téma.

Její přítelkyně se pustila do obsáhlého popisu „superromantického“ víkendu v exkluzivním venkovském hotelu: dva dny užívání si lázni, sexu a večerů v restauraci s michelinskými hvězdami. Velmi to připomínalo víkendy, které Sophie trávila s Willem, až na ten šestikarátový prsten na závěr. Ne že by tedy na něj chtěla dneska myslet.

„Když mě vzal o půlnoci do růžové zahrady,“ pokračovala Francesca, „a vytáhl krabičku od Cartiera, nemohla jsem tomu uvěřit.“

„Opravdu ti to moc přeju,“ řekla Sophie upřímně.

„No, pochopitelně jste všechny zvány,“ prohlásila Francesca. „Uvažovali jsme o zimní svatbě v září slunce.“

„A jakou lokalitu jste měli na mysli?“ zeptala se Megan.

„Chci Turks and Caicos. Nemám zájem o svatbu v kostele a nikdy jsem netoužila po velké nadýchané sladké róbě.“

„Tamní letovisko Aman by bylo dokonalé,“ podotkla Sarah.

„Já vím, už jsem to zjišťovala,“ usmála se Francesca.

„To abych už začala šetřit,“ odušila Sophie, když rychle vyhodnotila, kolik jí to celé bude stát. Loučení se svobodou, večírek, nebo spíš celý víkend, bude určitě na nějakém okázalém místě a seznam svatebních darů bude zaregistrován v obchodním domě Harrods nebo v obchodě Thomas Goode.

„Soph, veškeré ubytování platí Charlie, takže si budeš muset obstarat jenom letenku.“ V jejím hlase byl lehký nádech povýšenosti smíšený s důvěrně známým soucivním tónem, ale Sophie se rozhodla to ignorovat. Francesca měla své chyby, ale přinejmenším byla tady, a Sophie to gesto oceňovala.

„A pokud by to byl problém, jsem si jistá, že to nějak vyřešíme. Určitě někdo poletí soukromým letadlem. Poptám se, jestli by ses nemohla k němu přidat...“

Sophie zvedla ruku, aby ji zarazila. „Nedělej si starosti, já to zvládnou. Za nic na světě bych si to nenechala ujít.“

A myslela to vážně. Nestarala se o to, kolik jí to bude stát. Nestarala se ani o to, jestli tam bude Will se svou novou urozenou přítelkyní. Nestarala se o to, jestli se bude muset týden obejít bez jídla, pokud to bude nutné. Na jeden víkend bude mít zpátky svůj dřívější život, ať to stojí cokoli.

Poslední smuteční hosté odešli až ve tři hodiny. Zaměstnanci z cateringové služby pobíhali kolem a uklízeli poloprázdné sklenice s vínem a tvrdnoucí chlebičky. Sophie našla matku, jak stojí sama ve skleníku v zadní části domu a zírá do zahrady. Julia Ellisová byla vždy pohledná žena, ne přímo krásná, ale zajímavá, měla vystouplé lícní kosti a vysokou, elegantní postavu. Patřila rozhodně k těm, za nimiž se na večírcích pro lepší vrstvy lidé otáčeli. Dnes ale vypadala o deset let starší, rysy kolem úst se zdály ztrhanější a oči měla zarudlé.

Otočila se a takřka neznatelně se na dceru usmála.

„Proběhlo to v rámci možností dobře,“ řekla chladně.

„Myslím, že jo,“ odpověděla Sophie konejšivě. „Lidé sem přece nepřišli se bavit. Ale účast byla slušná.“

Julia si odfrkla. „Derrickovi, Smythovi, dokonce ani ti zatracení Fosterovi nedorazili – Annabel Fosterová v životě neměla migrénu a zrovna dnes ráno ji začne trápit, *tomu prostě nevěřím.*“

Sophie mlčela.

„Koukni, jaký je tu nepořádek,“ prohlásila Julia, když se obrátila směrem ke kuchyni. Začala sbírat sklenice se zteplým bílým vínem a dávat je do dřezu. Když Sophie dospívala, nikdy neviděla, že by Julia v jejich osmipokojovém sídle Wade House, postaveném ve stylu Arts and Crafts v jedné z nejkrásnějších částí hrabství Surrey, byl jen hnula prstem. Ale poté, co armáda pomocníků v domácnosti zmizela, převzala neochotně roli hospodyňky. Její úsilí nicméně nemohlo zabránit pomalému chátrání domu. Bez

uklížeček, malířů, bytových návrhářů a zahradních architektů Wade House chřadl. V tmavých rozích se objevily vlhké skvrny, kdysi bílé stěny teď vypadaly špinavě a zašedle. Trávníky byly povadlé a neupravené a jezírko s dřívě průzračnou, tyrkysově modrou vodou nyní pokrývala tlustá vrstva mechu. Byl to náročný dům, který potřeboval, aby se do něj investovaly peníze – a peníze bylo to, co jim chybělo.

Přesto ho Julia odmítala prodat. Dokonce i poté, co muselo být obětováno členství v golfovém klubu a velké týdenní nákupy začali místo ve Waitrose dělat v nejbližší pobočce Lidlu. Sophie věděla, že Julia Ellisová dům drží, aby si udržela svou minulost, ale nadešel čas se ho zbavit.

„Mami, myslím, že bychom si měly promluvit o tom, co dál,“ řekla Sophie, zatímco pomáhala s úklidem.

Julia, jako by ji neslyšela, strkala skleničky do vody s pěnou a nedbala přitom na to, že jí bílé bubliny stříkají na přední část hezkých černých šatů.

„Slyšela jsem, že se Francesca vdává,“ poznamenala. „Za Willova kamaráda, myslím.“

„Charlie Watson. Seznámili se na Willově loňském narozeninovém večírku.“

„Myslela jsem si, že by se Will mohl dneska zastavit,“ prohlásila Julia nenuceně.

„Proč by to dělal?“

„Protože jsi s ním dost dlouho chodila. A s tvým otcem si vždycky rozuměl.“

„Mami, nemluvila jsem s Willem půl roku.“

Julia se krátce, drsně zasmála. „Asi máš pravdu. Proč by měl být jiný než ostatní?“

Když se rodina Ellisových dozvěděla, že Peterovy investice zkrachovaly, Will Lewis neukončil vztah se Sophií okamžitě. Místo toho ji vzal na fantastickou večeři do restaurace Hakkasan. A potom v posteli ji objímal, hladil ji po vlasech a ujišťoval ji, že se nic nezmění. Chvilí mu věřila. Ale postupem doby se s ní scházel čím dál méně. Stejně jako tomu bylo s dalšími důsledky skandálu, s odebráním aut či chátráním Wade House, také jejich vztahu nějakou dobu trvalo, než se rozpadl.

Když jí tři týdny po jejich dvacátých šestých narozeninách konečně řekl, že je příliš zaneprázdněn na to, aby mohl udržovat závazný vztah, Sophie to přijala jako nevyhnutelný fakt. S Ellisovými už nechtěl mít nikdo nic do činění. Jako by chudoba byla nakažlivá.

Julia odložila sklenici, kterou držela v ruce, na kuchyňský pult a obrátila se na dceru.

„Je načase, aby sis našla nějakého příjemného muže.“

Tím příjemným myslela Julia bohatého. Vždy posuzovala Sophiiny známosti podle jejich zaměstnání, perspektivy a původu a neustále vštěpovala dceři význam dobrého sňatku. Will byl v jejích očích zvlášť skvělá partie. Investiční bankéř absolvent Etonu, který si za své prémie pořídil rodinný dům v Chelsea, byl jako budoucí manžel dokonalým materiálem a Julia byla z konce jejich vztahu víc zničená než Sophie.

Když se Sophie ohlížela zpátky, uvědomovala si, že jí Willovy úspěchy a jeho vhodnost pro roli manžela nepřinášely žádné mimořádné štěstí; ve skutečnosti jen zvyšovaly její nejistotu a dělaly z ní neurotičku. Po celou dobu trvání jejich vztahu Sophie utratila jmění za zesvětlení pramenů vlasů do zlatavého odstínu a přežívala téměř pouze o polévce miso a salátu, protože se domnívala, že pokud bude blondatější a stíhlejší než ostatní ženy, pak si tohoto muže udrží. Když nic jiného, byla ráda, že tato tyranie nyní skončila, a nikterak netoužila se k něčemu podobnému vracet.

„Mami... to už jsme probíraly,“ prosila.

„Co? Jsi pořád mladá a dostatečně hezká. A starý život jiným způsobem zpátky nezískáš. Nečekej, že budou v rodinné pokladně nějaké peníze, Sophie. Nemáme žádné životní pojištění. Tvůj otec nám nic nezanechal.“

Při tom, jak Julia vyštěkla slovo „nic“, se Sophii zvedl žaludek. Když dospívala, přemýšlela nad tím, zda se její rodiče někdy doopravdy milovali. Jednou či dvakrát podezírala matku, že má milence, ale Peter a Julia zůstali spolu a nebezpečí pominulo.

„Mami, nemůžeš ho aspoň dneska nechat na pokoji? Jednou špatně investoval, to je všechno. Není potřeba mu to donekonečna vyčítat.“

„Jednou špatně investoval? Do posledního halíře všechno, na co jsme se dřeli, veškeré naše životní úspory dal *tomu muži*.“

Ze zkroucených úst se jí vydralo zavrčení. Julia Ellisová stále nedokázala vyslovit jeho jméno.

„Jen se snažil dělat pro nás to nejlepší.“

Julia nepolevovala ve své zatvzelenosti. „Byl pošetilý, chamtivý a lehkomyšlný a teď mi zničil život.“

Sophie cítila, jak v ní bublá vztek. „Chamtivý? To ty jsi chtěla velký dům, exotické dovolené. Tátovi by stačil malý domek u řeky, pokud by měl svou loď a nás.“

Matka přešla do útoku. „Nepředstírej, že sis život smetánky neužívala,“ obořila se na Sophii. Malé, rovné zuby měla vyceněné a hlas se jí třásl hněvem. „To bys radši chodila do obyčejné státní střední školy než na Marlbo-

rough? Jezdila bys na prázdniny radši kousek od Londýna do Margate než na ostrov Mustique do Karibiku? Měla jsi to nejlepší vzdělání, peníze, životní styl. Rozmazlovali jsme tě, a když jsme to všechno ztratili, byla jsi úplně stejně naštvaná jako já, takže mi to laskavě nepřipomínej a neobviňuj mě z takzvané chamtivosti.“

Sophie zavřela oči a na okamžik se ocitla jinde. Byla na Temži v tatínkově lodi. Laciné rádio přehlušovalo zvuk motoru, vzduch byl v letním vedru dusný a kolem poletovaly vážky. Dopluli až k Old Windsoru, než jí Peter Ellis řekl, že jeho bezpečné investice nebyly až tak bezpečné, jak si myslel. Spolu s tisícičkami dalších lidí po celé Americe a Evropě se stal obětí Ponziho schématu se zpronevěrou 30 miliard dolarů a bylo pravděpodobné, že nedostane zpátky ani penci.

„*Děláš si legraci?*“

Sophie ještě teď slyšela svůj rozčilený, vyděšený hlas.

„*Jak jsi to mohl dopustit?*“

„*Na tom ale nesejde, Sophie. Dokud máme jeden druhého.*“

Tehdy mu nevěřila. *Tatínku, moc se omlouvám*, říkala si teď v duchu, zahanbená, jak se chovala, jak se domnívala, že na ničem jiném než na penězích nezáleží.

Náhle se ozval tříštivý zvuk rozbité skleničky a Sophie otevřela oči. Její matka se se zvrásnělou tváří opírala o kuchyňskou linku od firmy Smallbone. Na okamžik Sophie nevěděla, co dělat; nevzpomínala si, že by Julia Ellisová někdy podlehla emocím. Dokonce i u hrobu byla klidná a stála zpříma.

„Opustil mě, Sophie,“ vzlykala Julia sotva znatelným hlasem a svezla se na podlahu. „Opustil mě.“

Sophie věděla, co to znamená. *Opustil mě a nechal mě v tom, ať si s tím poradím.*

Julia se s důsledky skandálu vůbec nevypořádávala dobře. V jednu chvíli dokonce odešla z Wade House, sbalila si malý kufřík a řekla svému manželovi, že už to nezvládne. Vrátila se během osmačtyřiceti hodin. Pravděpodobně si uvědomila, že není naděje na nějaké výhodné rozvodové vyrovnání, a stáhla se do své ulity. Sophii neunikla lahvička antidepresiv v koupelnové skříňce ani láhev ginu v kredenci. Co když po manželově smrti přišla nadobro o rozum?

Sophie si klekla vedle matky a cítila, jak se jí vrací přívětivost.

„Peníze přicházejí a zase se rozkutálí. Na ničem nezáleží, dokud máme jedna druhou.“

Sophie myslela upřímně každé slovo. V posledních pár dnech byla vysta-

vena hodnocení spousty věcí. Význam rodiny, která je nade všechno, byl jednou z nich.

„Ale co dům,“ vzlykala Julia. „Je na něj hypotéka. Nedokážu ji splácet.“

„Tak ho prodáme,“ odpověděla Sophie vzdorovitě. „Koupíme něco stejně hezkého, jen o něco menšího.“

Julia přikývla, aniž zvedla hlavu z kolen.

Venku vykouklo zpoza mraku sluníčko a vyslalo do kuchyně paprsek pozdního odpoledního světla. Jak ji zahřálo na tváři, pocítila Sophie zvláštní, klidný optimismus.

Měli takové množství smůly, že se věci musejí zase obrátit k lepšímu. Určitě.

2

Už zase měla zpoždění – chodila pořád někam pozdě. Ruth Bodenová vyhlížela z okna černého taxíku, zatímco se jí před očima míhaly ulice čtvrti Mayfair. *No tak, pohni*, říkala si rozzlobeně v duchu, když před ně vjela bílá dodávka. *Dneska ne, zrovna dneska nesmím přijít pozdě*. Podívala se na telefon, aby zkontrolovala hodiny – bylo teprve pět minut po smluvném čase, takže vlastně neměla zpoždění, ne doopravdy. Zvažovala, jestli by mu neměla poslat textovou zprávu, že nestíhá. Ale ne, to by vypadalo neprofesionálně, což ani v nejmenším nepotřebovala.

„Bože můj, dělej,“ mumlala si pro sebe, když zastavili na nějakém provizorním semaforu. „Proč musejí být ty ulice pořád rozkopané?“

„To mi povídejte, paninko,“ prohlásil taxikář. „Řeknu vám, že od té zatracené recese je v Londýně víc děr než v Kalkatě.“

Ruth se zdvořile usmála a přesvědčovala světla, aby padla zelená. Měla se setkat s Isaakem Greyem, šéfredaktorem listu *The Washington Tribune*, a ačkoli ho dobře znala, bylo důležité, aby na něj udělala dobrý dojem, zvláště když se šířily zvěsti, že londýnskou pobočku *Tribune* čeká restrukturalizace. To byla pro Ruth, přinejmenším papírově, obrovská šance. Byla pět let hvězdnou londýnskou zpravodajkou, vždy ve střehu a od šesti od rána vždy na stopě novému případu. Dnes ráno přišel tip od známého, kterého měla u metropolitní policie. Telefonoval jí, že nějaký špičkový americký právník byl nalezen oběšený ve svém bytě za milion liber; prý šlo o nějaké sexuální hrátky, které se vymkly z ruky. Takovou šťavnatou historku nemohla Ruth ignorovat, a tak vyrazila do Westbourne Grove, kde však zjistila, že se jednalo o předávkování. Záchranářům se podařilo toho muže přivést zpátky k životu – a aby toho nebylo málo, ukázalo se, že ani nejde o Američana, ale o Kanadana!

Ruth při té vzpomínce zavrtěla hlavou. Bylo samozřejmě užitečné mít kontakty u policie a ona si byla dobře vědoma toho, že detektivové ji rádi vidí – energickou americkou novinářku, která vždy správně vyslovovala jejich jména – ale někdy efektivita Scotland Yardu zaostávala daleko za očekáváním. Ruth vyrostla na povídkách o Sherlocku Holmesovi a nemohla se ubránit jistému zklamání, že v policejních složkách zůstalo jen velmi málo inspektorů Lestradů. A co hůř, dnes ta honba za senzací způsobila, že se zpozdíla.

Pneumatiky černého taxíku lehce zaskřípěly a vůz zastavil před restaurací. „Mockrát děkuju,“ prohlásila Ruth, strčila taxikáři dvacetidolarovou bankovku, zabouchla dveře auta a s klapáním podpatků se rozběhla nahoru po mramorových schodech.

Isaac na ni čekal v soukromém boxu a se svým charakteristickým zakaboněným výrazem listoval stránkami na telefonu BlackBerry.

„Hrozně se omlouvám, Isaaku,“ řekla Ruth a předklonila se, aby ho letmo políbila. „Byla jsem přivolána k velkému případu na druhém konci Londýna.“

„Doufám, že to stálo za to,“ odušil Isaac, když vzkouzla do červené kožené sedačky vedle něj. Isaac Grey vždycky vypadal, že ho něco štvě – Ruth si pamatovala, že když s ním měla před dvaceti lety v redakci *Tribune* pohovor, měl ve tváři týž ztrápený výraz. Vlasy mu víc prošedivěly a vrásky kolem úst se mu prohloubily, ale čas určitě nezmírnil jeho povahu. „Zatracený BlackBerry,“ zabručel. „Desetkrát denně sním o tom, že bych ho rozmlátil kladivem. A teď mě nabádají, abych tweetoval.“

Isaac byl ostřílený novinář ze staré školy, který si vyhrnoval rukávy a měl prsty špinavé od inkoustu. Věděla, že nenávidí nástup digitálních médií – jednou ho slyšela křičet na celou redakci: „S JPEGem si člověk těžko utře zadek!“ Nesnášel, když musel odpovídat mladším, zručnějším absolventům Harvardu, kteří netušili nic o redaktorské stránce tohoto druhu podnikání a nyní zpochybňovali jeho metody získávání příjmů.

„Takže,“ prohlásil Isaac a konečně odložil telefon, „můžeme očekávat další z tvých exkluzivních materiálů?“

Ruth se usmála. Před třemi měsíci pokořila všechny ostatní noviny, když rozluštila případ Kirka Bernarda, newyorského manažera hedgeového fondu sídlícího toho času v Londýně, který byl okraden nožem ozbrojeným lupičem ve svém domově v oblasti Mayfair. Míra násilí a skutečnost, že se terčem stal bohatý cizinec, rozpoutaly vyděšené diskuse na obou březích Atlantiku. Uloupena byla Bernardova cenná umělecká sbírka, především pak jeden Rubens a skica od Moneta, a bylo téměř jisté, že díla skončí v soukromé sbírce nějakého zazobaného východoevropského gangstera – nebo přinejmenším o takovém vývoji spekulovala bulvární média. Ale Ruth odhalila, že ty obrazy vůbec nebyly ukradeny. Bernard je jednoduše schovával pár měsíců v podkroví, zažádal o vyplacení pojistky, a pak je pověsil zpátky na zeď a tvrdil, že to jsou zdařilé kopie. Bohužel jeho manželka ráda pořádala večírky a jistý host na jednom z nich, hostující profesor ze Sorbonny, si všiml, že ty „náhradní“ obrazy jsou podezřele věrné. Když Ruth dělala s Bernardem rozhovor ve věznici Pentonville před vypovězením ze země, Bernard

si odfrkl a prohlásil: „Koho zajímá, jestli byly pravé, nebo ne? Pro mě jsou to jen šeky s obličejí.“

Při té příležitosti jí Isaac Grey poslal jedenapůllitrovou láhev šampaňského, dnes však Ruth doufala v něco významnějšího.

„Znáš mě, vždy číhám na sólokapra.“

„Jojo. No a jak se tedy daří?“

„Skvěle,“ odpověděla zvesela.

Isaac si srkl červeného vína, které mu podal sommelier.

„Víš, známe se už nějakou dobu.“

Ruth se snažila udržet co nejlhostejnější výraz. Brzy poté, co začala pracovat v *Tribune*, měli s Isaakem milostný románec, když Isaakův nedávný rozvod a Rutina dychtivost uspokojit šéfa vyústily v mimopracovní vztah. Jejich poměr trval několik týdnů a během půl roku byla Ruth poslána do Kosova. Zprvu se domnívala, že to byla poměrně extrémní reakce na jejich rozchod, pravda ale byla taková, že Isaac znal její touhu stát se zahraniční korespondentkou a udělal maximum pro to, aby se tak stalo. Za to mu bude vždy vděčná.

„Tak jsem si říkal, že bych tě měl upozornit na některé změny, které se chystají,“ prohlásil Isaac. Jako vždy se nedalo vytušit, co má na mysli. Ale Ruth slyšela, že šéf londýnské redakce *Tribune* Jim Keane je připravený odejít jinam. Jako jeho pravá ruka Ruth věděla, že mezi kandidáty na převzetí jeho role je na vedoucí pozici.

„Kolik ti je let, Ruth?“

Srdce jí malinko poskočilo. Takže Isaac se rozhodl jít přímo k věci, ještě než si objednali první chod.

„Jsem zkušená jednačtyřicátnice, jak dobře víš, Isaaku,“ odpověděla Ruth klidně.

Zadržela dech. Snila o tomto okamžiku celou kariéru, když byla na Balkáně, i potom, když měla základnu v Kapském Městě a s taškou neustále sbalenou čekala dnem i nocí na telefonát ze zahraniční redakce, která jí vysílala do Namibie, Mosambiku či Angoly. A teď konečně v Londýně, odkud podávala zprávy o všech těch nudných svatbách, vernisážích a večírcích a přitom doufala, že se to vše vyplatí a ona konečně dostane místo, které si zaslouhovála: vedoucí redakce v jedné z nejdůležitějších oblastí světa.

„Nebudu tě vodit za nos, Ruth,“ prohlásil Isaac. „Mluví se o tom, že by se tahle redakce měla zavřít.“

Ruth na okamžik nedokázala vstřebat, co bylo právě řečeno.

„Vy nás chcete zavřít?“ zeptala se ochraptělým hlasem.

Isaac měl ve tváři kající výraz.

„Nejsme *Herald Tribune* nebo BBC. Jsme menší, chudší, a abych byl upřímný, máme finanční problémy. Nemůžeme si dovolit mít tady svůj tým.“

Ruth nevěřila vlastním uším. „Ale tohle je Londýn. Finanční metropole světa. Spojenec Ameriky...“

„Přesně proto jsme se tak dlouho snažili to tady udržet.“

Ruth pořád ještě vrtěla hlavou. „Já tomu nevěřím. Myslela jsem si, že je všechno v pořádku. Ta Bernardova kauza...“

„Jedna velká kauza nezaplátí nájem za redakci ve Victorii. Víš, že v současnosti jde všude o výdělek, a londýnská redakce nevytváří nic, co bychom nemohli získat od místních žurnalistů spolupracujících s více redakcemi a těch na volné noze.“

„Místních žurnalistů spolupracujících s více redakcemi?“

Ruth s nimi mnohokrát pracovala – kšeftaři, překladatelé, námezdní pisálci domácích novin. Bylo s nimi často těžké pořízení, byli nespolehliví – Isaac přece nemohl myslet vážně, že by předal *Tribune* do jejich rukou?

„Isaaku, místní novináři mají své místo,“ prohlásila a snažila se zůstat klidná. „Nikdy ale nebudou tak nestranní jako novinář *Tribune*. Vzpomínáš si na Kosovo?“ Ruth byla v užším výběru na novinářskou cenu za své vyvážené zpravodajství. „U místních novinářů je daleko pravděpodobnější, že budou neobjektivní kvůli svým politickým názorům, loajalitě.“

„Londýn není Kosovo, Ruth.“

Isaac položil ruku na ubrus.

„Názor vedení je, že *Tribune* nepotřebuje mít reportéry v terénu. Každopádně ne v anglicky mluvících oblastech.“

„Tohle je jenom snižování nákladů.“

„Do jisté míry ano. Upřímně ti řeknu, že s tím, co od vás dostáváme, nedokážeme ospravedlnit ani provoz té zatracené kopírky. Média se mění, Ruth. Dělají se novým způsobem: chtějí blogy, proud informací v reálném čase, občanskou žurnalistiku – zprávy sdělované telefonicky pár vteřin poté, co se daná věc stane. O investigativní novinářinu nemá už nikdo zájem.“

„Kecy,“ vyhrkla Ruth, než dokázala sama sebe zarazit. Byla vzhůru od šesti a neměla náladu, aby si brala servítky. Stejně neměla co ztratit. „Nesnaž se to podat jako důsledek digitální revoluce. Rozhodli jste se tu práci odbývat. Stáhnete skutečné novináře a na jejich místo dosadíte studenty na praxi, aby opisovali zprávy z internetu a tiskových prohlášení. A spoléhat se na veřejnost, která vám posílá videa z mobilu, není žádné vytváření *zpravodajství*. Nevěřím tomu, že bys v tomhle se mnou nesouhlasil, Isaaku.“

„Nejsem to já, koho musíš přesvědčit, Ruth. Já v tuto chvíli odpovídám poradcům vedení firmy, stejně jako všichni ostatní.“

Jindy by tato poznámka mohla u Ruth vzbudit jisté pochopení, nikoli však dnes.

„No a ve Washingtonu by nebyla nějaká šance?“

Isaac si rozpačitě poposedl.

„I tam snižujeme stavy, nepřijímáme žádné nováčky.“

„Nováčky! Mám za sebou téměř dvacet let tvrdých novinářských zkušeností.“

Ruth na okamžik zavřela oči a zvažovala alternativy. Být na volné noze? Psát o vztazích pro ženské časopisy? Když sem šla, čekala povýšení. A místo toho ji posílají do výslužby. Vyřízená v jednačtyřiceti. Ruth obětovala své kariéře vše na úkor ostatních oblastí života – většina žen v jejím věku byla vdaná, usazená, měla děti. Věděla, že šance stát se matkou se rychle snižují, a i když ji tato myšlenka občas trápila, utěšovala se tím, že má kariéru. *Ale ne*. Po vši té tvrdé práci, dvaceti letech vyhýbání se kulkám a dusání po chodnicích neměla dostat za odměnu *nic*?

„Poslechni, ještě nebylo nic rozhodnuto,“ prohlásil Isaac. „Jak jsem říkal, jen jsem tě chtěl varovat. Existuje možnost, že bychom londýnskou redakci zachovali, pokud bychom dokázali, že se vyplatí.“

„To je ale Jimova práce.“

„Ne nutně.“

Ruth zvedla obočí. Naznačuje, že by to mohla být její práce?

„Chci do té funkce toho nejlepšího člověka. Jestli mi můžeš dokázat, že tím nejlepším člověkem jsi ty, přesunu Jima jinam. Pravděpodobně bude brzy jedno volné místo v Šanghaji, na které by se podle mě dokonale hodil.“

Byl to jen nepatrný záblesk světla, ale aspoň něco.

„A kdy o tom rozhodnete?“ zeptala se Ruth a snažila se ovládat vzrušení.

Isaac zavřel oči a promnul si prstem čelo.

„Nevím. Během pár týdnů. Polovina majitelů je do Svátku práce na dovolené.“

Ruth začala mluvit, ale Isaac ji zavrtěním hlavy zarazil.

„Nemysli si ale, že budeš mít naprostou volnost,“ řekl. „Dám Jimovi stejnou příležitost. Peníze jsou jen pro jednoho z vás – a i v tom případě se musí vyplatit. Chci vidět z londýnské redakce hotový příval zpráv – dobrých materiálů, opravdových boucháků, žádné sračky z červeného koberce – jinak to s vámi skoncuju a nebudu kvůli tomu cítit žádné výčitky. Jasný?“

Ruth přikývla a na rtech se jí objevil úsměv. V psaní zpráv byla dobrá. „Jasný.“

„Tak fajn,“ uzavřel Isaac a luskl prsty na číšníka. „Objednáme si steak.“

3

Po třetím zazvonění se jí podařilo nahmatat vypínací tlačítko budíku. Sophie potlačila zívnutí a pomalu vylezla z postele. Nebyla žádné ranní ptáče. Vždy byla ten typ člověka, co rád zůstane ještě pár minut pod peřinou, ale od pohřbu cítila nový smysl své existence. Život se zdál naléhavější, jako by bylo zapotřebí udělat spoustu věcí, a přesně teď byl čas se do nich pustit. Buď s tím mohla začít, nebo se mohla schoulit do klubíčka – a Sophie nehodlala podlehnout tomuto nutkání.

Vešla do koupelny, pustila si tak horkou sprchu, jak jen dokázala snést, a vkročila dovnitř. Vyjekla vysokým hlasem, ale donutila se pod vařící vodou zůstat, dokud neměla čistou hlavu. Pak si pečlivě vydrhla tělo peelinovou pěnou s broskvovou vůní a umyla si vlasy šamponem a kondicionérem. Když se utřela a zabalila do měkkého županu, cítila, že je připravena začít nový den.

Poodešla pár kroků do ložnice a složila rozkládací gauč tak, aby se z místnosti zase stal obývací pokoj. Garsonka v Battersea je titěrná, ale přece jen moje vlastní, opakovala si a vzpomínala přitom na den, kdy se nad jejím dřívějším bytem v Chelsea objevil nápis Na prodej. Toho večera plakala tak dlouho, dokud neusnula, ale neústupně trvala na tom, že se nebude stěhovat do domu svých rodičů. Poté, co se dostali do finančních problémů, vládla ve Wade House depresivní nálada, nemluvě o tom, že nechtěla otci svou přítomností denně připomínat, že už ji nedokáže zabezpečit. Místo toho odnesla celou svou garderobu z dílen slavných módních návrhářů, dámské šaty, kabelky a boty, do výběrového second-handu v King's Road a peníze jí stačily na zaplacení zálohy a dvanáctiměsíčního nájmu. Ačkoli to byl malý byt, který velikostí nepřesahoval rozměry jídelny v jejím bytě ve Flood Street, kde každý týden pořádala večírky, byl světlý a prozářený sluncem, což navozovalo zdání většího prostoru, a nacházel se také ve slušné lokalitě – dvě ulice od parku a deset minut cesty autobusem z Chelsea. Její dřívější život byl sice pryč, ale se svou novou adresou na něj měla přinejmenším výhled z druhé strany řeky.

Posadila se k malému toaletnímu stolku a vybrala si rtěnku.

I její zásoba líčidel se ztenčila, ale stejně jich měla vždycky příliš moc –

vlastně měla příliš moc všeho. Sophie věděla, že po celou dobu vedla privilegiovaný, zajištěný život. Nikdy nepřekračovala hranice toho, co se čekalo od hezké dívky z její společenské vrstvy.

Ve výchozím nastavení měla předurčenu plachost a neměla dostatek sebe-důvěry, aby s tím něco dělala, takže se podřídila. V dospívání si neprošla rebelským obdobím, nikdy neudělala nic neočekávaného. Pokud všichni nosili perly, nosila je také. Pokud se všichni učili jezdit na koni, zapsala se také. Podala si přihlášku na jednu z konzervativních univerzit pro studenty z bohatých rodin, a když začali všichni chodit s muži ze City, našla si také bankéře. Sophie si nevybavovala žádné období ze svého života, kdy by udělala něco odvážného, nebo alespoň něco nevšedního. Byla jen list plující s proudem.

Naklonila se blíž k zrcadlu a zahleděla se na svůj odraz. Teď nadešel čas vydat se vlastní cestou. Posledních několik dní uběhlo pomalým tempem a zármutek byl ještě čerstvý. Ale tatínek byl mrtvý a jedno bylo jisté. Nejen že se bude muset postarat sama o sebe, ale v protikladu k vnímání role rodiče a dítěte, s nímž vyrostla, cítila nyní naprostou odpovědnost za matku. Pro začátek to znamenalo, že musí vydělat nějaké peníze. Posledních pár měsíců si vystačila s tím, co jí dal v Burlington Arcade klenotník za její diamantové napichovací náušnice a hodinky od Cartiera – dárky od Willa z předešlých dvojích Vánoc – ale zásoby peněz se tenčily a také bude muset brzy začít platit nájem.

Osušila si rtěnku kapesníčkem, přinutila se k úsměvu a pak popadla tašku s věcmi na cvičení. Sebrala iPod a telefon, vložila je do toaletní taštičky a zapnula zip. Byl to draze získaný zvyk, díky němuž byly oba přístroje chráněny před mokřými ručníky a kalužemi vody v šatně. Podívala se na poličku a spatřila vybledlý hřbet knihy *Hrad bude můj*, kterou jí dal otec k minulým narozeninám. Smutně se usmála a otevřela ji, aby si mohla přečíst věnování, které Peter napsal na titulní stranu.

Mé nejdražší S, přečti si toto a myslí na náš hrad. Všechno nejlepší k narozeninám. S láskou navždy, táta.

Nebylo to žádné první či sběratelské vydání, jen docela opotřebovaný výtisk se zohýbanými rohy z antikvariátu, v němž bylo naškrábané jméno předchozího majitele. Sophie zbožňovala vybledlý zelený přebal knihy s perokresbou páva shlížejícího na strašidelný hrad, protože ta kniha svědčila o tom, že na ni tatínek myslel. Mohl jí koupit nějaký exkluzivní parfém nebo něco takového – ne že by tedy měli peníze na luxusní věci, jak jí matka neustále připomínala – ale místo toho si vzpomněl, že *Hrad bude můj* byla její oblíbená knížka, a vepsal do ní vzkaz, jemuž rozuměli jen oni dva.

Sophie a její otec mluvili o svém hradu od té doby, kdy byla ještě malá holčička a on jí vyprávěl pohádky na dobrou noc o plavbách k břehům exotických zemí. „Jednoho dne,“ říkal, „budeme všichni žít v růžovém hradě na opuštěném ostrově, kde nás nikdo nenajde.“ To už se nestane, pomyslela si Sophie pochmurně, hodila knihu do tašky a vyrazila na autobus.

Sophie měla blíž ke svému bytu i jiná fitness centra, ale Red Heart vlastnil Sharif Khan, její dávný přítel z prostředí nočních klubů v Chelsea, a nabídl jí zdarma členství výměnou za výpomoc v recepci jednou týdně. Sharif byl podnikatel, který založil řadu firem a již mnohokrát zbankrotoval, takže věděl líp než většina ostatních lidí, že Sophie potřebuje záchrané lano.

„Čau, Mikeu,“ pozdravila Sophie, vzala si plastový pohárek s vodou a zabubila se na nakrátko ostříhaného muže za recepční přepážkou.

„Jak se daří, Sophie?“

Sophie věřila, že jeho zájem je upřímný. Mike ji minulý týden zastoupil, takže mu Sharif nepochybně řekl, proč se neukázala.

„Jsem ráda, že jsem zpátky,“ usmála se.

„To s tvým tátou mě mrzí.“

Mike byl fajn chlap, ale Sophie se ještě necítila dost v pohodě, aby o tom mohla mluvit.

„Dík,“ odpověděla a pak ztišila hlas. „Hele, Mikeu, myslíš, že by mi Sharif tady mohl dát nějaké další hodiny?“ Sophii to v posilovně hodně bavilo, a jestli si musí najít někde práci, kde by to mohlo být lepší?

Mike se zatvářil pochybovačně. „Posledních pár měsíců zkracoval pracovní dobu. Chci říct, dneska dopoledne jsem tu na sebe. Ale když uslyší, že jde o tebe, mohl by to nějak vyřešit.“

„Tak na mě houkní, až přijde,“ usmála se Sophie. „Za otázku nic nedám, ne?“

Sophie si stáhla vlasy do culíku, rozcvičila se protažením na zíněnce a pak zamířila k běžeckému pásu. Posilovna byla jediné místo na světě, kde se cítila opravdu dobře. Nikdo se tady nestaral o to, jaký má stav účtu v bance, kde bydlí a za koho je provdaná. Tady záleželo jen na tom, jak moc člověk maká. Zákaznice mohla třeba přijet ve ferrari, ale když měla ochablé svaly, špatnou kondici a z krátkých legín jí přetékal špeky, stejně si přála, aby měla pevná prsa a vypracované svaly na pažích jako žena vedle, která se přikodrcala na kole.

Sophie se snažila vyčistit si hlavu a užívat si běh jako obvykle, ale ten neodbytný problém jí pořád hlodal v hlavě. Potřebovala vydělat peníze. Ale jak? Životopis měla trapně krátký. Před šesti lety zanechala studia angličtiny na univerzitě Oxford Brookes a po pokusu o kariéru modelky a povinné cestě

po Austrálii a jihovýchodní Asii Sophie využila další protekční nabídky a začala pracovat na recepci v jednom z nočních klubů v Chelsea, který si oblíbili mladí členové královské rodiny. Po pravdě řečeno se to ale nějak nevydařilo. Některé dívky se v roli přísných kontrolerek vyžívaly, ale Sophie k nim nepatřila, připadala si příliš bezvýznamná na to, aby mohla někoho odmítnout – a tak ji nakonec vyhodili, že pouští dovnitř „nesprávné lidi“. Její další originální nápad, pracovat jako galeristka, také profesně skončil ve slepé uličce. Sophie strávila příjemných šest měsíců na kurzu dějin umění ve Florencii, což však nevedlo k žádnému zaměstnání, protože londýnské galerie byly plné krásných bohatých dívek s magisterským titulem z Courtauld Institute. Takže Sophie znovu hledala spásu u tatínka, ale musela přiznat, že ani další práce neskončila právě slavně. Ironií bylo, že organizovat akce pro otcovu firmu ji skutečně bavilo – vánoční ples v sále Il Bottaccio, výlet pro zámožné klienty na závod plachetnic Cowes Week – ale nedopatření týkající se chybějící objednávky chlebičků na letní zahradní slavnosti na trávnících panství Bingley vedlo k tomu, že ji vedoucí kanceláře Petera Ellise přede všemi označila za *potrhlou kozu*. Sophie na svou funkci tiše rezignovala, přičemž v duchu zcela s tou ženou souhlasila. Možná se k ničemu moc nehodila a její matka měla pravdu, že jediný způsob, jak by se mohlo Sophii v životě dařit, je najít si vhodného manžela.

Vztekle bouchla do tlačítek na běhacím pásu a přinutila se ke sprintu. Ne, takový negativní přístup nepomáhal, a určitě jí nezaplátí nájem. A potom tu bylo jídlo, plyn a elektřina, místní poplatek a Sophie se také ani náhodou nehodlala vzdát po ránu svého nízkokalorického latté.

Sophie se otráveně přesunula na eliptický trenažér a k činkám a nutila se ke stále větším výkonům.

Měla vždy štíhlou, atletickou postavu, ve škole byla členkou basketbalového, tenisového a hokejového družstva, ale v poslední době trávila cvičením víc času než kdykoli dřív. Emocionálně se možná cítila křehká, ale aspoň tělo měla silné a zdravé. Za posledních pár měsíců se jí také změnila tělesná konstituce. Měla minimálně o jedno číslo větší konfekční velikost než v době, kdy chodila s Willem a hladověla, aby se vešla do návrhářských šatů velikosti osm, ale měla teď méně tuku a více svalů.

Sophie si konečně povolila odpočinek, utřela si obličej ručníkem a dlouze se napila vody. Nafoukla tváře a endorfiny proudící tělem jí konečně zvedly náladu.

„Promiňte, nevíte, jak se toto ovládá?“

Sophie vzhledla a spatřila okouzující brunetu. Byla asi o deset či patnáct

let starší než Sophie, měla dokonalý účes s čerstvě vyfoukanými, načechranými vlasy, obličej bez vrásek, i když s podezřelým náznakem botoxové ztuhlosti. Byla to typická žena v domácnosti z Chelsea, až na to, že na ní bylo cosi exotického, přízvuk, který Sophie nedokázala zcela dešifrovat.

„Je to trochu trapné,“ omlouvala se žena, „ale tento stroj jsem nikdy nezkoušela.“

„Nic si z toho nedělejte, je nový,“ usmála se Sophie.

Znala nářadí nazpaměť. Ne že by sem chodila posilovat tak často, ale podmínkou pro práci v Red Heart bylo, že na úvod absolvuje základní trenérský kurz a získá osvědčení pro případy, jako byl tento.

„Je to veslařský simulátor – liší se od těch staromódních veslovačích strojů s táhlem, ale procvičuje přesně ty svaly, které jsou zapojeny při skutečném veslování jedním či dvěma vesly. Prosím, sedněte si,“ vybídla Sophie ženu a ukázala jí, jak s trenažérem zacházet. „Cítíte, jak vám to napíná stehenní svaly?“ zeptala se, když žena zatáhla za virtuální vesla.

„To je dobré,“ odvětila žena. „Vsadím se, že tady pracujete.“

„Ano. Tak nějak. Na částečný úvazek každopádně.“

„No tak to je skvělé, protože já vlastně sháním osobní trenérku. Asi bych se vám už nevmáčkla do rozvrhu, vidíte?“

„No, já nemyslela –“

„Já vím, jsem příliš stará na to, abych si mohla vypracovat tak krásné tělo, jako máte vy, ale můžeme se o to pokusit, ne? Kolik berete?“

Sophie na ni zůstala zírat. Dělá si legraci?

„Dvě stě liber na hodinu,“ prohlásila Sophie. Bylo to myšleno jako vtip, ale žena ani nemrkla.

„Mohla byste ve čtvrtek?“

„Ve čtvrtek?“ Sophie se na ženu podívala s tušením, že se rozesměje, ale ta měla ve tváři vážný výraz.

„Vím, že to říkám na poslední chvíli, ale chystám se na jih Francie a potřebuju si zlepšit postavu do bikin. Budete mít volno?“

Žena ji svými pozoruhodnými zelenými očima varovala, aby neříkala ne. Toto byl očividně člověk, který nebyl zvyklý na odmítání. Sophie váhala. Koneckonců nebyla osobní trenérka v tom pravém smyslu, ale byla to věc, o které toho opravdu spoustu věděla. A dvě stě liber za hodinu. Pár hodin tréninku při této sazbě a rozhodně by mohla zůstat ve svém malém bytě v Battersea a možná dokonce přemýšlet o návratu do luxusnější čtvrti Chelsea.

„Fajn. Tak tedy ve čtvrtek.“ Slova vyklouzla Sophii z úst, dřív než je mohla zastavit.

„Skvělé,“ řekla žena. „Zapíšu si vaše údaje.“

Její prošívaná taška od Chanelu visela na běhacím pásu za nimi. Žena sáhla dovnitř a vytáhla diář.

„Ani neznám vaše jméno,“ podotkla, aniž vzhlédla.

„Jmenuju se Sophie Ellisová.“

„Já jsem Lana,“ představila se žena a zapisovala si přitom poznámky do diáře stříbrnou propiskou. „Sophie, jste moje spása. Absolutní spása.“

A já si myslím přesně totéž, říkala si v duchu Sophie.

4

S tužkou zaklíněnou mezi zuby Ruth procházela novinové články na obrazovce svého počítače. Měla otevřených pět stránek, z nichž každá patřila jiné mediální společnosti, ale všechny pojednávaly o stejné události.

Ruth pokývala hlavou, vzala tužku do ruky a opatřila pavoukovitý diagram před sebou dalšími kroužky a šipkami. Když byla hotová, spokojeně poklepala klouby prstů na desku stolu. Celé dopoledne pracovala na jistém tématu, snažila se spojit zdánlivě spolu nesouvisející sbírku jmen a událostí – a zdálo se, že to začíná dávat smysl. Tedy, možná. Samozřejmě že nyní bude muset svou teorii něčím doložit: bude potřebovat dokumenty, fotografie, možná i nějaký rozhovor, někoho, kdo se k tomu veřejně vyjádří. Ale Ruth cítila, že se tady rýsuje zajímavá zpráva.

Oprěla se do židle, napila se teď už vlažné kávy a vzpomněla si na svého otce. Art Boden býval taky novinář. Ne že by tedy byl nějaká kapacita v denících *The New York Times* nebo *The Washington Post* a získal věhlas jako Woodward a Bernstein. Ne, Art Boden býval reportérem bezvýznamného listu *Greenville Chronicle*, „maloměstských novin pro malé město“, jak vždy říkal. Ale navzdory jejich malému nákladu dělal svou práci s nadšením. Miloval hon na informace, vytváření reportáže, radost, když se najednou zjeví pravda. A z jeho pohledu byl na novinářský trhák jediný recept: instinkt. To slovo vštěpoval Ruth každé léto, když během studia na univerzitě byla v jeho redakci na praxi. „Instinkt, Ruthie,“ zdůrazňoval, „ten nezískáš ani na té nejvybranější novinářské škole na světě. Buď ho prostě máš, nebo ne.“ A instinkt teď Ruth napovídal, že na něco přišla. Doufala, že ji její instinkt nezklame, protože právě teď něco nutně potřebovala.

„Ruth, schůze!“ zavolal na ni služebně mladší reportér *Tribune* Chuck Dean. „Jim od nás potřebuje hlášení.“

Ruth obrátila oči v sloup. *To bych řekla, že potřebuje*, pomyslela si a sbalila si poznámky. Jim na své podřízené vyvíjel stále větší tlak, aby produkovali „významné“ zprávy, ale jenom Ruth věděla proč. Problém byl, že Jimův náhlý zájem o exkluzivní materiály přišel v okamžiku, kdy byl rozumných zpráv nedostatek. V tiskových agenturách se nic neobjevovalo a v místním tisku se taky nedalo nic najít. Prázdninové měsíce červenec a srpen zname-

naly z novinářského hlediska vždy mrtvé období a posledních pár týdnů bylo obzvlášť nudných.

Ruth za sebou zavřela dveře a posadila se na poslední volnou židli kolem zaplněného stolu v zasedací místnosti. Kdyby situace nebyla tak žalostná, rozesmála by se. Když Ruth dospívala, domnívala se, že práce zahraničního zpravodaje by byla naprosto fascinující – představovala si, jak jezdí v zadní části kulkami zjizveného dřívku nebo si vypráví válečné příběhy s prošedivělými námezdními novináři u kulečnicku v nějakém hotelu v Singapuru či na Guamu – ale byla tady, v maličké pronajaté místnosti napěchované k prasknutí, a seděla na pronajaté kancelářské židli, z níž se na jedné straně dral ven molitan. *Tady v té pobočce není moc co zavírat*, pomyslela si Ruth pochmurně a rozhlédla se po spolupracovnících. Londýnská redakce *The Washington Tribune* sestávala z Chucka, dychtivého, ale zakřiknutého absolventa Yaleovy univerzity, čtyřicátníka Karla, zkušeného pracovníka místních, britských listů, a anglické krásky Rebecky, která dělala Jimovi osobní asistentku a příležitostně napsala nějaký článek o cestování nebo o módě. A pak tu byl sám Jim Keane. Kdybyste potkali Jima na večírku, předpokládali byste, že se jedná o bankéře či firemního právníka. Ve svém elegantním obleku a klubové kravatě působil vždy uhlazeným dojmem, a také fundovaně – to vzhledem k absolvovaným přednáškám na prestižních univerzitách. Pohyboval se ve vzdělaneckých kruzích v Hampsteadu a napsal poměrně nabubřelou, sebestřednou knihu s názvem *Sarajevo: město v obležení*, přestože byl vyslán do Bosny pouze na týden v době, kdy už se válka chýlila ke konci. Ruth velmi potěšilo, když před pár měsíci viděla jeho dílo za výlohou jednoho z výprodejových knihkupectví, ale Jim podle všeho stále věřil, že je znovuzrozený Hemingway.

„Dobře, vážení, než začneme, chtěl bych předeslat, že znám všechny vaše výmluvy,“ prohlásil Jim. „Budete mi vykládat, že je léto a v létě se nikdy nic neděje. Budete si stěžovat, že tu není žádný materiál na zprávy, že není nic z místního dění, co by stálo za pozornost ve Spojených státech. Ale“ – Jim poklepal pečetním prstenem na stůl – „musíme makat, lidi. Všichni víte, že Isaac Grey je v Londýně, a já mu chci ukázat, co umíme.“ Jim se rozhlédl po místnosti. „Takže co máte?“

Jak Ruth předpokládala, byly to dost banální záležitosti. Oznámení o nové výstavě Cy Twomblyho v galerii Tate Modern, zvěsti o plánované schůzce britského a amerického ministra zahraničí o situaci v Íránu a nějaké drby o královské rodině. Pokud toho neměli víc, pak měl možná Isaac s těmi úvahami o zavření londýnské pobočky pravdu.

„Ruth?“

Ruth se podívala do svých poznámek a zašklebila se. Měla v úmyslu držet tuto novinku v tajnosti, dokud nepostoupí o něco dál s pátráním, dokud nezjistí něco konkrétnějšího, ale jejich redakce evidentně něco potřebovala teď hned. Zhluboka se nadechla.

„Asi jste všichni četli nejnovější zprávy týkající se Watsonovy kauzy,“ spustila a rozhlédla se přitom kolem stolu. Sebastian Watson byl bankovní šéf ze City, který byl přistižen se společnicí. Byl to před pár dny trhák jednoho nedělního bulvárního plátku, a protože se toho v týdnu moc nedělo, vložily se do toho i další noviny a udělaly Watsonovi tak špatnou reklamu, že ho donutily rezignovat na funkci, v níž si přišel na dva miliony ročně.

„Zase o tom bylo dnes ráno něco v tiskových agenturách,“ pokýval hlavou Chuck. „Podle všeho ho opustila manželka.“

Jim spojil prsty a zdvihl obočí.

„No a?“

„Myslím si, že je za tím něco víc,“ pokračovala Ruth a všimla si přitom Jimova povýšeného úsměvu. I předtím, než z nich Isaac udělal s plnou platností konkurenty, neměli spolu Ruth a Jim ideální vztahy a šéf pobočky nikdy neopominul příležitost lehce podrýt Rutinu autoritu před jejími kolegy. Ruth se domnívala, že je to proto, že se cítí být jí ohrožen, a ačkoli ji už nevyváděl z rovnováhy – v této práci musel mít člověk hroší kůži –, nikdy si v jeho přítomnosti nepřipadala úplně v pohodě.

„O kolik víc, přesně?“ zeptal se Jim. „Aféra Sebastiana Watsona není ve Státech vůbec sledovaná. Je to Brit, a ještě ne žádná celebrita. Jsou to přinejlepším drby z branže.“

„Souhlas, jenže tady se nejedná o Watsona – ale o tu společnici. Je jí pětadvacet a je z Chesterfieldu, který se nachází asi pětatřicet kilometrů jižně od Sheffieldu.“

„Nechápu, jak –“

„Vyslechni mě do konce,“ skočila mu Ruth rychle do řeči, otevřela desky a rozložila na stůl různé novinové výstřižky.

„Podívejte se na tohle. Německý ministr financí byl před třemi roky přistižen, jak vstupuje do jednoho z hotelů v západní části Londýna s jinou společnicí. V Británii se o tom moc nepsalo, ale německý tisk se té zprávy chytil a přiměl ho k demisi na funkci ve spolkové vládě.“

Ruth poklepala na další výstřižek.

„Bill Danson. Nadějný kandidát na guvernéra. Před pěti lety byl v Londýně na pracovní cestě a nechal se přistihnout s jednou pochybnou blondýnou

v Chelsea. Následně se vzdal volebního boje o guvernérské křeslo. Všimáte si té podobnosti?”

Ruth cítila, že se na ni upírají pohledy kolegů; věděla, že je zaujala, ale důležitý byl Jim. Všechno muselo jít přes Jima a nezdálo se, že by teď právě udělala na Jima dojem.

„Takže pár vysoce postavených mužů se nechalo chytit se staženými kalhotami.“ Jim pokrčil rameny. „To se stává. Kdybych měl dostatek času, mohl bych přidat do tvé sbírky desítky dalších policejních fotografií.“

„Mě ale zajímá prostředí, ze kterého pocházejí ty dívky. Dansonův skandál byl jednou z prvních kauz, o níž jsem psala, když jsem přijela do Londýna, tak jsem si vytáhla své poznámky a prolistovala je.“

Ruth otevřela svůj notebook a postrčila ho doprostřed stolu.

„Ta dívka, která byla do Dansonova skandálu zapletená, byla také z Chesterfieldu. Ve skutečnosti všechny tři dívky, šlapka Seba Watsona i toho německého chlápka a Danson, ty všechny pocházely z Chesterfieldu a všechny jsou zhruba stejně staré.“

„A co to znamená?“ vyzvíдалa Rebecca.

„To znamená, že vyrážím do Chesterfieldu, odkud všechny ty štabajzny jsou,“ zachechtal se Karl.

Ruth ho ignorovala.

„To znamená, že tyhle tři dívky se navzájem znají. Vsadím se o sto babek, že to jsou dobré kamarádky. Možná spolu chodily do školy. Zatím jsem neměla čas to blíže zkoumat, ale –“

„A přitažlivost a význam této kauzy pro americké publikum je...?“ zeptal se Jim.

„Máme tady amerického kandidáta na guvernéra, kterému to zničilo kariéru, Jime. Kdybych měla trochu času, abych mohla spojit všechny ty body...“

Jim se zašklebil a zavrtěl hlavou.

„Je to příliš slabé, Ruth,“ řekl důrazně. „V tuto chvíli nemůžeme ztrácet čas nějakými spekulacemi.“ Vstal a vsunul si diář do podpaží. „A to platí pro vás ostatní taky. Chci víc než toto, větší kauzy, přesvědčivější důkazy. Musíme se zlepšit, o hodně, jasně?“

Tým bez velké nadšení zamručel na souhlas a Ruth sledovala Jima, jak vychází ze zasedací místnosti, s žaludkem staženým zlobou. Nemohla uvěřit tomu, že zavrhl materiál s takovým potenciálem jen proto, že chce zmařit její šance stát se šéfkou redakce. Rychle posbírala své výstřižky a vyrazila za ním k jeho kanceláři.

„Můžu na slovíčko?“ zeptala se a zatukala na rám dveří.

„Prosím?“ opáčil Jim netrpělivě.

Ruth zavřela dveře.

„Co je doopravdy za problém s tím příběhem o společnicích?“

Jim pokrčil rameny. „Nic. Jen si myslím, že nemůžeme promarnit týden ověřováním takových nepodložených tvrzení. Nemusím ti snad připomínat, že tahle pobočka už nemusí v září existovat. Potřebujeme vyprodukovat něco hodně dobrého a musíme to udělat sakra rychle, abychom měli šanci takovému vývoji zabránit.“

„Přesně tak,“ souhlasila Ruth. „A toto je příběh, po jakých naše mateřská loď touží. Exkluzivní zpráva, sólokapr, senzace, žádná přepsaná tisková konference či rozhovor, které dokáže dodat jakýkoli novinář spolupracující s více redakcemi.“

„A jakou senzaci si tady představuješ, Ruth? Fotku tří blondatých koček ve školních uniformách?“

Ruth se nadechla. *Nesmím se nechat vyprovokovat*, přesvědčovala sama sebe.

„Hele, myslím si, že ty holky sloužily jako návnada. U Dansonovy společnosti jsem vždycky měla ten pocit. Řekněme, že se všechny navzájem znají, že je najal nějaký pan Důležitý – nějaký muž, který pomáhá líčit návnady na vlivné osobnosti – to je bomba. Zpráva celosvětového významu, zvláště když jeden ze zainteresovaných si dělal naděje na guvernérskou funkci.“

„Danson? To je stará záležitost, od té doby uběhlo několik let. Už ani nepůsobí ve veřejném životě.“

„Byl by to dobrý guvernér, Jime,“ vyhrkla Ruth a cítila, že se jí slova řinou z úst příliš rychle. „Jestli byl obětí nějaké léčky, ještě dnes by to způsobilo pekelný rozruch.“

Jim se na ni podíval s klidným výrazem.

„To je odmítnutí, Ruth. Chci, abys včas připravila profil Angely Ahrendsové na londýnský týden módy.“

„Ale no tak, Jime!“ vykřikla Ruth a rozhodila rukama. „Ať to udělá Rebecca. Miluje módu. Já nerozeznám tašku Burberry od igelitky z Walmartu.“

„Nepošlu sedmadvacetiletou holku na rozhovor s nejvyhledávanější výkonnou ředitelkou v Londýně. To bude pro tebe dobrá příležitost.“

Ruth na něj zůstala zírat. „Možná spíš dobrá příležitost pro tebe.“

„Co má tohle znamenat?“

Ruth věděla, že by měla držet jazyk za zuby, ale nedokázala se ovládnout. „Víš, že Isaac chce do této funkce toho nejpovolanějšího člověka. Obětujeteš dobro podniku svým osobním ambicím.“

Jim vyvalil oči.

„A jak tohle jako přesně dělám?“

„Tím, že sabotuješ moje nápady na články. Jsem jediná v tomto týmu, kdo dodává exkluzivní zprávy.“

Jim zrudl ve tváři vzteky. Zdálo se, že se chystá na ni rozkřiknout, ale pak zavřel oči, a když je zase otevřel, jeho výraz byl mírnější.

„Víš, co si myslím, Ruth? Myslím si, že Šanghaj je pro tebe dobrá příležitost. Ty jsi reportérka do terénu, když pátráš po faktech pro velkou kauzu, jsi ve svém živlu.“

„Přesně. A proto –“

„V Londýně není potřeba geniální reportér, Ruth, tady je potřeba šéfredaktor. Někdo, kdo dokáže udržovat spojení s novináři píšícími pro víc redakcí, koordinovat blogery. Někdo, kdo má cit pro to, co Washington v jednadvacátém století potřebuje.“

Někdo, kdo by chodil na dlouhé obědy s hezkými dívkami pracujícími v oddělení pro styk s veřejností a s přáteli z velkých deníků, pomyslela si Ruth.

„Takhle to doopravdy bude, Jime?“ zeptala se. „Vážně z toho chceš udělat soutěž?“

Jimovi se na rtech objevil křivý, nepříjemný úsměv.

„Vždycky to byla soutěž, Ruth. A upřímně řečeno, ty nemáš na to, abys ji vyhrála.“

5

Sophie vypnula motor svého mopedu a podívala se na adresu, kterou měla zapsanou v diáři. *To přece nemůže být ten dům*, pomyslela si, když pohlédla na panensky bílou štukovou omítku budovy na druhé straně ulice. Za svého života již navštívila pár velmi působivých sídel; městské domy v Chelsea, šlechtické usedlosti na venkově, vily v cizině, ale žádné z nich nebylo tak impozantní a tak úžasně elegantní jako to, které teď měla před sebou. Egerton Row byla jedna z nejexkluzivnějších ulic jihozápadního Londýna, schovaná v ostrůvku ticha nedaleko Brompton Road. Lanin rodinný dům vypadal čerstvě natřený, měl bídicové schody, dokonale upravené truhlíky na balkonku a miniaturní živý plot tvořený keři ptačího zobu, který stál jako strážce po obou stranách nablýskaných černých dveří. *Jakápak recese?* pomyslela si Sophie, když zamykala helmu do úložného prostoru mopedu.

Ale pak si musela přiznat, že ona sama také těží z této přemíry peněz. Za tři týdny od okamžiku, kdy potkala Lanu, dostala Sophie přes 1500 liber od této ženy a jejích bohatých přítelkyň, kterým dávala hodiny jógy a fitness cvičení. Rychle překonala pocit trapnosti z toho, že slouží těmto dámám jako „najatá pomocnice“, jak ji jedna z klientek ne právě přívětivě nazvala, a místo toho ji posilovalo, že dokáže vydělat tak rychle tolik peněz. Stačilo jí to na to, aby zaplatila poplatky za moped a mohla s ním zase začít jezdit, aby splatila úroky za dluh na kreditní kartě a koupila letenku pro matku, aby mohla navštívit svou kamarádku v Dánsku. Bylo to poprvé od pohřbu, co viděla Julii usmát se.

Upřímně řečeno, Sophie nevěděla, proč ji nenapadlo stát se osobní trenérkou již dřív. Strávila řadu let udržováním svého těla ve špičkové formě a její postava a zdatnost toho byly důkazem. Bylo naprosto logické, že si na svém hlavním aktivu začne budovat kariéru.

Lana jí přišla otevřít oblečená v černých krátkých legínách, dlouhé čokoládově hnědé vlasy jí spadaly přes ramínka zářivě růžového krátkého nátělníku.

„Pojď dál,“ vyzvala Sophii laskavě. „Omlouvám se, že jsem tě požádala, abys přišla ke mně domů, ale nevím, kde mi hlava stojí.“

„Páni!“ vydechla Sophie, když vstoupila za Lanou dovnitř. „To je úžasný dům.“

Lanin dům byl již zvnějšku ohromující, a interiér byl naprosto výjimečný. Vstupní hala měla dvojnásobnou výšku, napravo se vlnilo mramorové schodiště, uprostřed stálo klavírní křídlo a stěny byly pokryté fascinující sbírkou umění. Sophie nezjistila, čím se Lana živí, ale předpokládala, že peníze pocházejí od jejího manžela Simona, který zřejmě dělal něco na finančních trzích.

„Asi ano,“ odpověděla Lana a pokrčila rameny. „Koupili jsme ho teprve nedávno a je toho tolik, co bych tady chtěla udělat. Přála bych si, aby rekonstrukce byla dokončena během té doby, co budeme pryč, ale řekla bych, že je to práce tak na šest až dvanáct měsíců. Nepřipadá ti ten dům ošuntělý?“

Sophie si nic takového nemyslela. V jejích očích byl dům dokonalý. Bělostně zářící stěny, lakovaná dřevěná podlaha a rafinovaně uspořádaný nábytek; takhle vypadal v jejích očích dům snů. Byla škoda, že bohatství a lehkost, s jakou dokázala utrácet manželovy peníze, Lanu znečitlivěly natolik, že nedokázala vnímat jeho krásu.

„Tak kde se do toho pustíme?“ zeptala se.

„Dole je tělocvična,“ odvětila Lana. „Ale venku je krásně. Nemohly bychom si jít zaběhat?“

Sophie přikývla. Sice by si moc ráda prohlédla tělocvičnu, ale věděla, že je tady pracovně. Zlepšit Laninu kardiovaskulární kondici byl dobrý nápad a její klientka měla pravdu: venku svítilo sluníčko a takhle po ránu ještě nebylo příliš teplo.

Vyrazily vedlejšími uličkami k Hyde Parku; přešly Brompton Road a pak se vydaly po Ennismore Gardens k South Carriage Drive. Moc nemluvily, a když Sophie něco řekla, vždy chválila Lanino tempo. Z vlastní zkušenosti věděla, jak ženy s bohatými partnery, ať už jakkoli krásné, trpí nejistotou a potřebují neustálé komplimenty a uklidňování. Ovšem v případě Lany nebyly žádné falešné lichotky nutné. Měla dlouhé nohy, byla v dobré formě, obratná a neměla sebemenší problém držet se Sophií krok. Byly teď v parku a běžely po stinné pěšině alejí platanů.

„Tak jak dlouho budete pryč?“ zeptala se Sophie konverzačním tónem, ale přitom se děsila odpovědi. Pomalu si zvykala na příjem z každodenních Laniných tréninkových hodin, a přestože se jí ozývali zájemci na inzerát „Trénink s Ellisovou“, který vyvěsila na nástěnkách v různých kavárnách po celém Jižním Kensingtonu, věděla, že jim nebude moct účtovat ani čtvrtinu částky, kterou dostávala od Lany a jejích přítelkyň.

„Budeme pryč celý srpen. Svatojakubská cesta,“ odpověděla Lana. „Ale v září můžeme začít znovu. Nechci, aby sis přibrala tolik hodin, že bych se ti pak už nevešla do rozvrhu.“

„Alespoň budu mít příležitost trochu sama potrérovat. Absolvovat nějaké kurzy.“

„Abys získala kvalifikaci, myslíš?“ poznamenala Lana s náznakem úsměvu. Sophie cítila, jak jí rozpaky hoří tváře.

„S tím si nedělej starosti. Tvoje tajemství je u mne v bezpečí. Nějaká kvalifikace?“ Lana mávla pohrdlivě rukou. „Mne zajímá jen to, jestli člověk dělá svou práci dobře, a ty jsi nejlepší trenérka, jakou jsem kdy měla, Sophie.“

Sophie tu poklonu přijala s vděčností. Brzy totiž zjistila, že vztah mezi klientkou a trenérkou je poměrně důvěrný, a hrozně jí vadilo, že si před Lanou poslední tři týdny připadá jako podvodnice. Nyní ale byla dvojnásob odhodlána získat kvalifikaci. Koneckonců, co kdyby se Lana zranila a stěžovala si, že Sophie nemá licenci. Ne – nejlepší bude, když si udělá kurz pro osobní trenéry co nejdřív.

Zastavily u hudebního pavilonu a zahájily strečinkové cviky.

„Takže, co jsi dělala dřív? Než jsi začala trénovat, myslím,“ zeptala se Lana.

„Trochu jsem pracovala pro otce,“ odvětila Sophie neurčitě.

Lana se zasmála. „Nemusíš se stydět. Většina dívek v Chelsea se nemůže pochlubit žádnou profesionální kariérou. Myslím si, že jen zabíjejí čas a čekají, až najdou toho pravého manžela.“

Sophie se ironicky usmála.

„To jsem byla přesně já.“

Lana na ni pohlédla.

„A co se tedy přihodilo?“

Sophie si povzdechla.

„Kterou část příběhu chceš slyšet? Tu, jak můj táta přišel o všechny peníze, nebo tu, jak zemřel na infarkt?“

Lana se tvářila soucitně.

„To mě moc mrzí. Kdy se to stalo?“

„Teprve před pár týdny. Abych byla upřímná, je to pořád ještě dost čerstvé. Proto bylo příjemné, že jsem se mohla vrhnout do něčeho takového. A máš pravdu, jsem v tom dobrá a je fajn pocít si to uvědomovat. Musím říct, že poprvé po nějaké době mám zase z něčeho radost.“

„Vsadím se, že sis také vyslechla pár hrůzostrašných příběhů.“

Sophie vyprskla smíchy. Lana měla pravdu. Většina jejích klientek se jí s šokující otevřeností svěřovala se svými manželskými problémy: jak jim připadá, že je jejich manželé zanedbávají, a jak jsou přesvědčené, že mají všichni milenky.

„Asi jsem levnější než psychiatr.“

„Jsem si jistá, že to, co jsi slyšela, je jenom špička ledovce,“ podotkla Lana. „Nevěřila bys, co se ve skutečnosti děje za zavřenými dveřmi. Všechny ty ženy mají nádherné domy, veškerý luxus a přes den nic na práci, a přesto jsou velmi nešťastné, vid’?“

Setkaly se pohledem a Sophie na vteřinku zauvažovala, jestli Lana mluví o sobě. Navenek vedla Lana přesně ten život, po němž většina Sophiiných kamarádek toužila – měla velký dům, auto s pohonem všech kol, plnou skříň oblečení od Diora – ale kdo ví, jak moc je určitý člověk šťastný.

„Dobrá,“ přerušila ji záměrně Sophie. „Dost klábosení. Teď si dáme dvousetmetrový sprint a pak okruh kolem parku. Uvidíme, co v tobě je, Lano.“

Běhaly hodinu a Lana na Sophii svou všeobecnou kondicí a snaživostí udělala dojem – s něčím podobným se u ostatních bohatých žen v domácnosti v posilovně nesetkala. Sophie měla pocit, že pro ně je cvičení s osobním trenérem prostě něco, co se sluší dělat, že je to aktivita, která se od určitého typu žen očekává, asi jako tenis a charitativní obědy. Konečně dobehly zpátky do Eger-ton Row, kde Lana podala Sophii jeden z bílých ručníků, které nechala v hale.

„Takže se uvidíme v září,“ pronesla Sophie, zatímco si otírala obličej. „V té Francii ale musí být neskutečné místo, když jsi kvůli němu připravená rozloučit se s tímto.“

Lana nafoukla tváře a podívala se na Sophii.

„Poslechni, mám nápad. Mohla by ses nám starat o dům po tu dobu, co tu nebudeme.“

Sophie na ni zůstala užasle zírat.

„Vám? Tady?“

Lana si přehodila ručník přes rameno.

„Proč ne? Z hlediska pojištění by bylo dobré někoho v domě mít.“

„Ale vždyť mě skoro neznáš. Mohla bych uprchnout se všemi těmi drahými uměleckými díly ve vaší hale.“

„Vídám se s tebou častěji než se svými nejbližšími přáteli,“ usmála se zvolna Lana. „A kromě toho mám velmi citlivý alarm a hospodyně, která žije mimo dům, ale může tě zkontrolovat, jestli nepořádáš divoké večírky.“

„Ale co když se budeš potřebovat vrátit do Londýna?“

Lana se zasmála. „To nepředpokládám, drahá. Ale kdybych potřebovala, nevyhodila bych tě. Ten dům je víc než dost velký pro dva.“

„Co manžel?“

„Je nepravděpodobné, že by ses s ním setkala. Pracuje teď převážně v Ženevě.“

„Lano, já přece nemůžu...“

„Sophie, pomůžeš mi tím,“ trvala na svém Lana. „A můžeš využívat tělocvičnu k tréninku.“

Sophie chápala Lanino gesto. Nešlo o nějaké milosrdenství či dobročinnost, ale o velkorysost. Ať už to byla bezpodmínečná nabídka zaměstnání v posilovně od Sharifa nebo gesto trafikanta, který jí dal dvouměsíční úvěr na všechny nóbl časopisy, jejichž kupování se nedokázala vzdát, Sophie od té doby, co se její svět obrátil vzhůru nohama, nacházela laskavost na těch nejneobvyklejších místech. A nyní jí Lana předkládala nabídku ze stejného důvodu, protože jí jednoduše chtěla pomoci.

„Dobrá, ale varuju tě, v domácnosti nejsem žádná bohyně, ale když budeš chtít, můžu zalévat květiny, přebírat vzkazy...“

„To je od tebe milé, ale na to všechno mám hospodyní,“ usmála se Lana. „Ve čtvrtek ráno odlétám do Nice. Kdykoli potom se můžeš nastěhovat. Nějaké otázky?“

Sophie se rozhlédla po svém domě snů a neubránila se úsměvu.

„Ani ne. Myslím, že to bude v pohodě.“

6

Ruth se kroutila před zrcadlem se zauzlovanými pažemi, jak se snažila dosáhnout na zip. *Hloupé hadry, proč je vyrábějí, aby se tak těžko oblékaly?* Konečně si na sobě srovnala černé šaty, uhladila si blondaté vlasy a naposledy si přetřela rty leskem. *Líp už vypadat nebudeš*, pomyslela si. Podívala se na sebe do zrcadla a mrkla na odraz. Vypadala jako domina. Možná to dělaly boty sahající jí až ke kolenům v kombinaci s těmi úzkými černými šaty. Kdyby byla doma, možná by se převlékla do něčeho jiného, ale odešla z práce tak pozdě, že jediná možnost byla upravit se na dámské toaletě v restauraci. Musela tedy jít v tom, co si přinesla s sebou. Možná neměla spěchat. Ruth vážně pochybovala o tom, že David už tam je. Seděl za stolem už v sedm a zřídka odcházel před desátou; taková byla standardní pracovní doba v City, takže finanční novinářský expert jako David musel pracovat ve stejném rytmu. Alespoň to Ruth tvrdil. Poslední dobou začala Ruth o svém příteli pochybovat. Chodili spolu dva roky a on ji ještě nepředstavil rodičům a zřídka spolu strávili celý víkend. A tento týden to bylo poprvé, co se měli vidět.

Ruth si samozřejmě obvykle na takové věci nestěžovala. Vždy se snažila udržovat si od svých vztahů jistý odstup; do jejího milostného života jí často zasahovala práce, a tak jí připadalo jednodušší své vztahy příliš nerozvíjet. Davida ale měla ráda. Byl chytrý, sexy a pohledný, měl nakrátko ostříhané tmavé vlasy a výrazné, pravidelné rysy moderátora talk-show. A co bylo ještě důležitější, rozuměli si. David byl stejně oddaný své kariéře jako ona té její – plánoval stát se do dvou let vedoucím ekonomické redakce *The Times* a o nějaké tři roky později šéfredaktorem. Ruth ale zatím nezjistila, jestli je stejně oddaný i jí. Ne že by přímo toužila navléknout si na prst prstýnek, ale jak jí maminka vždy říkala: „Musíš se vykat, nebo jít z nočníku.“

„Prostě pojď a užij si to,“ nařídila si Ruth, osušila si rtěnku a zamířila do šatny v přízemí. Nechala tam tašku a vyjela výtahem do restaurace ve dvacátém poschodí. Byl to docela nóbl podnik, kde si s ní dal David schůzku – takže se možná situace v jejich vztahu začínala nakonec zlepšovat. Když vystoupila z výtahu, málem při tom pohledu zahvízdla. Ruth nikdy neomrzela mimozemská krajina budoucnosti finančního centra Canary Wharf:

šachovnicová žlutá světla kanceláří a čisté hrany místní architektury. Bylo to jako zhmotněná scéna ze sci-fi filmu, zvláštní tajné město skryté za rohem před zbytkem Londýna.

Vrchní číšník ji nasměroval k baru, kde téměř okamžitě spatřila Davida. Seděl u baru a smál se – s hezkou dívkou v minisukni. *Bezva.*

„Ahoj, Ruthie,“ pozdravil ji, když ji zahlédl, a vstal z barové stoličky. „Dovol, abych ti představil Susie, to je tisková mluvčí Lorny Steelové.“

Pochopitelně, pomyslela si Ruth, *PR specialista. Nejsou to vždycky ony?* Při bližším pohledu to není žádná extra kráska, ale je blondatá a dostatečně mladá, aby dokázala Davidovi zalichotit, to bylo zřejmé. Dívka očividně zachytila výraz ve tváři Ruth, protože vstala.

„Poslechněte, já už musím jít,“ vyhrkla a sebrala si své věci.

„Zůstaň ještě na skleničku,“ požádal ji David.

Susie zavrtěla hlavou.

„Je pozdě. Ráda jsem tě poznala, Davide. Vás také, Ruth,“ dodala, než se odkolébala na dvanácticentimetrových podpatcích k výtahu.

O patnáct let mladší a desetkrát žádostivější. Jaká naděje zbývá nám ostatním? pomyslela si Ruth, když ji pozorovala, jak odchází. Dlouhé nohy, pevný zadek. David byl navíc o tři roky mladší než Ruth. Jednou ji nazval svou lovkyní zajíčků a Ruth měla tři dny špatnou náladu. Aspoň že od tohoto druhu škádlení od té doby upustil.

„Takže, dáš si něco k pití?“ zeptal se David, trochu moc horlivě. Vypadalo to, že on už má minimálně třetí drink.

„Nedáme si něco k jídlu?“

David se zasmál. „Děláš si legraci, ne? Museli bychom si vzít hypotéku, abychom si mohli dát aspoň předkrm.“

„Ale s kupováním předražovaných koktejlů Susie nemáš problém.“

Jeho pohledná tvář se zamračila.

„Co to do tebe vjelo?“

Ruth se zarazila. Poslední věc, kterou po konfrontaci s Jimem potřebovala, byla hádka na veřejnosti. Chtěla si jen užít hezký večer ve městě, pobavit se a slyšet od Davida, že všechno bude v pořádku. A toho nedosáhne, když na něj bude ječet za to, že si povídal s nějakou kurvičkou.

Ruth mávla rukou. „Promiň, prosím tě,“ kapitulovala. „Jen jsem měla špatný den v práci.“

David vztyčil prst, aby přitáhl barmanovu pozornost.

„Vodku s tonikem. Dvakrát. S plátkem citronu.“

Otočil se a podíval se na Ruth.

„No tak, tak mi to pověz. Co se stalo? Jim Keane si zase honil ego?“

„Je můj pracovní život tak předvídatelný?“

Ruth si vzala vodku a pomalu ji usrkávala, zatímco Davidovi vyprávěla o schůzce redaktorů *Tribune*, o kauze se spolupracovníci, na které pracovala, a o tom, jak ji Jim smetl ze stolu, než měla čas případ pořádně prošetřit. David se předklonil a oči mu zářily stejným vzrušením, jako Ruth pocítovala z kraje dne, když dávala jednotlivé body této kauzy dohromady. Někdy bylo dobré chodit s novinářem – stejným způsobem lačnil po zprávách.

„Sakra, jestli je to pravda, tak je to fantastický materiál na článek,“ podotkl. „Nejen pro *Tribune*, ale i pro Němce, pro nás, pro kohokoli. Nemůžu uvěřit tomu, že se tím nechce zabývat podrobněji.“

Ruth bodala míchátkem do citronu ve svém drinku.

„Nezapomeň, že jsme oba ve zkušební době na funkci šéfa redakce. A já toho musím dokazovat víc, protože on v té funkci teď je. Nebude přece chtít, abych se proslavila.“

„Tak mu o tom neříkej,“ radil David. „Napiš to tajně. Hezky se usmívej, udělej profil Angely Ahrendtsové a cokoli dalšího, co na tebe David hodí. A mezitím vypátrej tu svou senzaci a článek pošli rovnou Isaakovi.“

Ruth zavrtěla hlavou. Už o takovémto postupu přemýšlela a zamítla ho.

„Já nevím. Isaac to prohlédne. A Jim se vytočí tak, že mě nejspíš nechá vyhodit.“

David se tiše zasmál. „Teď si jedete každý na sebe, zlato. A co se týče Isaaka, ten když bude mít v rukou nějakou převratnou zprávu, bude mu úplně jedno, koho jsi podrazila, abys ji mohla zveřejnit.“

Ruth se usmála. Věděla, že mluví o špinavých redakčních praktikách, ale z Davidových úst to znělo přijatelně.

„Víš, že jsi bezohledný zmetek?“

„Beru to jako kompliment,“ zazubil se David.

Ruth dopila svou vodku. Už se cítila lépe a ta malá hloupá holka z PR oddělení už byla jen vzdálenou vzpomínkou. Ruth s nadějí pohlédla směrem k restauraci.

„Ty nemáš hlad?“ zeptala se.

David jí přejel rukou vzhůru po stehně.

„Mám,“ zašeptal. „Mohli bychom jít ke mně domů a koupit si cestou nějaké jídlo v restauraci s sebou.“

„Tak jdeme,“ souhlasila Ruth, natáhla se a vzala ho za ruku.

David bydlel v jednom z oněch anonymních moderních bytových domů kousek od restaurace. Ruth si užívala procházku podél řeky; šla mlčky, zavě-

šená do Davida, a vychutnávala si intimní atmosféru očekávání. Vyjeli nahoru výtahem, pak se David zastavil, aby vsunul klíč do zámku. Chvilí s ním neobratně zápolil, a když se mu nepovedlo odemknout, začal nadávat. Ruth k němu přistoupila zezadu a přejela mu rty přes krk. Hezky voněl – byla to povědomá směsice mýdla a drahé kolínské.

„Můžu ti pomoci?“ zamumlala. Po rozčilení v práci a paranoidních myšlenkách ohledně té dívky na baru si Ruth najednou připadala sexy a měla situaci plně pod kontrolou. David se obrátil a ona ho políbila, nejprve pomalu, škádlivě, tak, že se sotva dotýkala jeho rtů, ale postupně se polibek stával vášnivějším, hlubším. David zasténal, otočil klíčem a společně se vpořádali skrz dveře do tmy malé vstupní haly. Líbali se, smáli se, toužili dotýkat se, ochutnávat jeden druhého. Vzala do rukou jeho obličej, on posunul ústa a začal sát konečky jejich prstů tak, že jí do těla vystřelovaly záblesky neovladatelné touhy.

„Stáhni ze mě ty šaty,“ vyzvala ho a cítila, jak se jí mezi stehny rozlévá horko.

„Musíš chodit z práce častěji naštvaná,“ usmál se David, když jí rozepínal šaty, stahoval látku z ramen a hladil její nahou pokožku dlaněmi.

Ruth si rozepnula podprsenku a vlezla na postel. Cítila za sebou jeho ruce; začal jí rolovat dolů kalhotky a pak je stáhl z jejích dlouhých, štíhlých nohou. Ruth se položila na záda a sledovala Davida, jak se svléká. Natáhla ruce nad hlavu a zavřela oči v žádostivém očekávání toho, co mělo přijít.

David si klekl na matraci, rozevřel jí stehna a pak se sklonil jako kočka a dlouze, pomalu ji olízl mezi tenkými proužky chloupků. Ruth zalapala po dechu, když do ní pronikl jazykem a naběhlý pahorek ji páčil vzrušením.

David postupoval vzhůru po jejím trupu, pomalu jí střídavě sál a líbal bradavky a potom na ni klesl, chlupy na hrudníku se otřel o její prsa a jeho tvrdý úd vklouzl do její vlhké dutinky.

„Jo,“ vydechla a prohnula se v zádech, zatímco on ji laskal rty na krku. Kroužila boky, rukama mu mačkala záda a cítila přitom, jak mu pod jejími dlaněmi na kůži vyskakují krůpěje potu. Pohybovali se v dokonalém souladu, až z ní David škádlivě vyklouzl a začal jí špičkou penisu hladit klitoris. Potom do ní znovu hluboko, živočišně vrazil a Ruth zasténala žádostivostí. Cítila se ho nádherně plná a nitro jí rozčísil žhavý, chvějící se šíp chtíče. Když vyvrcholila, orgasmus jejím tělem otřásl, jako by se dotkla odhaleného drátu.

Konečně i David vykřikl a zhroutil se na ni s vibrujícími svaly. Okamžik leželi tiše, pak se oba usmáli a zpomalili dech.

„Někdy jsi hotová tygřice, víš o tom, Bodenová?“

„Snažím se,“ odpověděla.

Cítila, že už má pravidelnější dech, už byla klidnější a stres z celého dne byl prakticky pryč. David se převalil, aby byl čelem k ní, podepřel si hlavu polštářem a vážně se na ni zadíval.

„Proč se sem nenastěhuješ?“ zeptal se nezvykle váhavým hlasem.

Ruth byla odhodlána zůstat klidná, navzdory tomu, že ji jeho nabídka překvapila.

„Protože jsi mi to nikdy nenabídl,“ odvětila Ruth vyrovnaně.

David se pousmál.

„Nabízím ti to teď. To dává smysl.“

Ruth se rozesmála. „Myslíš jako sex a domácí večere k dispozici v okruhu necelých dvou kilometrů od pracoviště. Ty jsi takový neotesanec.“

David se zachechtal.

„Ty bys nikdy domácí večeri neudělala.“

„To máš pravdu.“

Nastala dlouhá odmlka.

„Takže, jaká je tvoje odpověď?“

„Nevím,“ odvětila konečně.

David vypadal, že ho to ranilo.

„Ty... nevíš?“ zeptal se.

Ruth se zašklebila. Nebylo to přesně to, co si zkraje večera přála?

„Nemůžu ti odpovědět, protože nevím, co teď se mnou bude,“ vysvětlila. „Pokud přijdu o práci, je velká pravděpodobnost, že opustím Londýn.“

„To by nebylo tak zlé.“

Nyní bylo na Ruth, aby se zatvářila ublíženě, ale David natáhl ruku a pohládl ji po tváři.

„Vždycky jsem si přál nějakou dobu pracovat ve Státech,“ prohlásil. „New York, Washington. To by mohlo být dobré pro oba.“

„Možná to nebude takhle jednoduché,“ podotkla Ruth. „Jestli zavřou londýnskou redakci, jediné volné místo je v Šanghaji, ne ve Washingtonu.“

David se zamračil.

„Do Šanghaje nechci,“ řekl a uhladil Ruth vlasy. „A ani nechci, abys do Šanghaje jela ty.“

„Ani já ne.“

Ruth překvapila vlastní slova. Před nějakými pěti lety, možná ještě před dvěma by jí při takové příležitosti vzrušením naskočila husí kůže. Ale věci se změnily, ona se změnila. Byla unavená, netoužila hnát se do Číny o nic víc než být vystřelena na Měsíc. Pravdou bylo, že její boj o to, aby udělala

dojem na Isaaka, nebyl jenom bojem o udržení si pracovního místa – šlo jí o to, aby si udržela právě to místo, které teď měla. Podívala se Davidovi do obličeje. Bylo načase se usadit, zapustit kořeny? A najednou si byla jistá: to, co si doopravdy přála, bylo vytvořit si opravdový domov, ne jen základnu pro práci. Zdálo se jí, jako by obeplula zeměkouli a jako pířko, které se snáší k zemi, se rozhodla zastavit tady. Přitáhla si Davida blíž k sobě a přitulila se k jeho hrudi.

„V tuto chvíli netoužím být jinde než tady.“

Na mramorovém kuchyňském pultu stál opřený vzkaz. Sophie odložila kufr a zvedla lístek.

Chovej se tu jako doma! Lednice je zásobena – vezmi si, co najdeš, a kdyby ses nudila, na krbové římse je pár věcí, které by se ti mohly líbit. Užij si to!

Lana xxx

Sophii se pomalu začal vkrádat do tváře úsměv.

„Ty bláho,“ špitla. „Tohle je opravdový domov.“

Filipínská hospodyně, která stála v domovních dveřích, si odkašlala.

„Madam, můžu již odejít?“ zeptala se a sebrala svou plátěnou tašku.

„Samozřejmě, můžete,“ odpověděla Sophie, až trochu moc nadšeně.

„Dám si teď pár dní dovolenou,“ pokračovala svou kostrbatou angličtinou. „Ale jídlo v domě je.“

„Žádné starosti. Nedělejte si vůbec žádné starosti.“

Čekala, dokud neuslyšela, že se domovní dveře zavřely, a pak ze sebe vydala vzrušený výkřik.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ řekla si pro sebe a začala se rozhlížet po domě. „Prostě tomu nemůžu uvěřit.“

Lanin domov byl hotový palác. Příjímácký pokoj jako by byl z nějaké vznešenější doby, byly tu ručně malované tapety, koberce krémové barvy, dlouhé mentolově zelené závěsy a úžasný krb ze zelenobílého mramoru, který vypadal jako vytesaný z rokfóru. Pak tu byl klavírní salon, jídelna se stolem pro dvacet lidí a luxusním zapuštěným obývacím prostorem, který vyplňovaly pohovky o velikosti takřka dosahující Sophiina bytu v Battersea. Tělocvična v suterénu byla vybavena lépe než hotelové posilovny a byl tam dokonce i malý bazének. Nebyl to pouze dům, na němž bylo vidět, že stál spoustu peněz, ale svědčil také o vkusu či minimálně o drahém bytovém designu. Sophie nedokázala uvěřit tomu, že v něm chce Lana něco měnit.

Sophie se přesunula nahoru prozkoumat hlavní ložnici s obrovitánskou postelí a výhledem na náměstí. Pokoje pro hosty byly stejně impozantní, přičemž moderní nábytek byl nenásilně zasazen do historických rysů domu. Dokonce tu byl i dětský pokoj s pohádkovou nástěnnou malbou na jedné stěně a dětskou postýlkou ve tvaru kočáru. V poslední ložnici, prostorném podkrov-

ním apartmá s vanou na nožičkách pod střešním okénkem se Sophie vrhla na postel a nahlas se rozesmála při dotyku svěžího, drahého ložního prádla.

Vzrušením se jí z toho točila hlava. Ne že by nikdy nezažila luxus, ale patrně vzhledem ke svému krátkému setkání s relativní chudobou oceňovala krásu Lanina domu o to víc. Vytáhla mobilní telefon a vyhledala Francesčino číslo. Zoufale toužila se o své nadšení s někým podělit.

„Jsi to ty, Francesko? Tady Sophie.“

„Můžu ti zavolat za chvíli, zlato? Jsme v obchodě Browns Bride a já se zrovna chystám vyzkoušet si ty nejúžasnější svatební šaty od Alberty Ferretti.“

„Promiň,“ omluvila se Sophie a její nadšení trochu opadlo.

„Můžu se zbláznit z toho výběru tady,“ zašeptala spiklenecky Francesca. „Ten model od Lanvina, který jsem právě měla na sobě, byl neuvěřitelný. Valentino s krátkými rukávy byl také rozkošný, a to jsem ještě nezačala s Verou Wang a Monique Lhuillier.“

„Jen pokračuj,“ odvětila Sophie vesele. „Můžeme se sejít večer. Řekneš mi o tom víc a kromě toho bych ti chtěla ukázat něco pohádkového.“

Sophie slyšela v pozadí Francesčinu matku, jak dívka nařizuje, aby telefon položila. Francesca byla její jediná dcera, a tak brala její svatbu velmi vážně.

„Já nevím, Sophie,“ povzdechla si kamarádka. „Jediné, po čem dnes večer toužím, je válet se na gauči.“

„No tak, Francesco, bude se ti to líbit.“

„Tak dobře,“ odpověděla Francesca po dlouhé odmlce. „Kde se sejdeme? Nemysli si, že se potáhnou až do Battersea. Už takhle jsem vyčerpaná, natožpak kdybych se trmácela na jih od Temže.“

„To nebudeš muset,“ prohlásila Sophie a snažila se potlačit úsměv. „Přestěhovala jsem se. Do Egerton Row.“

„Vážně?“ podivila se Francesca a její zájem o stupínek vzrostl. Sophie s úsměvem nadiktovala kamarádce adresu s tím, že ji bude očekávat později.

Když se Sophie vrátila do kuchyně, měla téměř závratný pocit. Došla k lednici, obrovskému přístroji z matné oceli v americkém stylu s dvojitými dveřmi. Jedna strana byla zaplněna čerstvým ovocem a zeleninou, přičemž většina byla v typických zelenohnědých obalech z obchodu se zdravými potravinami Whole Foods; druhá strana byla přenechána exoticky vyhlížejícím ovocným džusům, spoustě láhví bublinkové vody a nejméně deseti láhvím bílého vína. Sophie jednu vytáhla a podívala se na etiketu.

Château Olivier 2005.

„No teda,“ žasla.

Na matčino naléhání Sophie před několika lety absolvovala kurz degustace

vína. – „Přece nechceš vypadat hloupě na banketech, miláčku,“ zdůvodnila to Julia – a Sophie byla nakonec překvapená, jak ji to bavilo. Částečně to bylo tím, že kurz vedl pohledný starší muž jménem Charles, jehož vášeň pro hrozny byla nakažlivá, částečně pak proto, že Sophie zjistila, že má k degustaci přirozený talent. Charles ji pobídl k tomu, aby začala číst o odrůdách hroznů a historii vinic. Byla pouhým horlivým amatérem, ale svůj koníček si náležitě užívala: představitost, kterou vždy chtěla vyjádřit psaním či výtvarným uměním, našla své uplatnění v hodnocení vína. A pokud si to správně pamatovala, Château Olivier byla jedna z nejvybranějších starobylých, středně pozdních moštových odrůd.

Sophie se rozhlédla v lednici po něčem levnějším, protože nechtěla zneužívat Laniny pohostinnosti, ale každá láhev byla kvalitní. A Lana Sophii vyzvala, aby se nerozpakovala a posloužila si, ne? *Dám si stejně jenom skleničku*, pomyslela si, když prohrabávala zásuvky a hledala vývrtku. Rychle otevřela láhev a chrstla víno do velké sklenice. Bylo vynikající; svěží a pronikavé. Sophie nepustila sklenici z ruky, ani když vlekla nahoru svůj kufr. Lana neupřesnila, kde má Sophie spát, ale na té vaně pod hvězdami bylo cosi magického, a tak si Sophie vybrala pokoj v podkroví.

Vybalila si, pověsila svých pár kousků oblečení do prázdné skříně, zatímco si napouštěla vanu, a když byla koupel hotová, vlezla dovnitř a vzdychla rozkoší. Ve svém malém bytě měla jen sprchu a již si nemohla dovolit paletu olejů do koupele, jakou měla Lana umístěnu vedle vany. *Cítím se jako Julia Robertsová ve filmu Pretty Woman*, pomyslela si, když upíjela víno a chichotala se sama pro sebe. Zůstala ve vaně, do níž stále dopouštěla vodu, dokud se jí prsty nezačaly krabatět, pak se utřela do sucha ručníkem a natáhla si na sebe své nejlepší spodní prádlo. Připadalo jí, že je to vzhledem k prostředí vhodné. V tu chvíli zazvonil dole domovní zvonek. Sophii chvíli trvalo, než si uvědomila, že pozvala Francesku.

Zabalila se do županu a cupitala dolů otevřít své užaslé přítelkyni.

„Jak si, ksakru, můžeš tohle dovolit?“ divila se Francesca a tlačila se dovnitř.

Sophie se rozesmála.

„Nemusíš být tak rozrušená, jenom ten dům hlídám.“

Sophie líčila Francesce svou novou domácí dohodu, prováděla ji při tom po domě a užívala si každý radostný výkřik, který Francesca vydala, když jí ukazovala ložnice, Laninu obrovitou šatnu a dokonce i dlouhou zahradu vzadu za domem. Konečně se posadily k snídaňovému baru v kuchyni a Sophie nalila kamarádce sklenici vína.

„Takže ty budeš celé léto žít Lanin život?“ zeptala se Francesca a usrkla vína. „Co je ona vlastně zač?“

„Je Španělka. Nebo, myslím, z Mallorky. A mimochodem je krásná, velmi elegantní a milá. Její manžel má nějakou práci na finančních trzích, podle všeho dělá v Ženevě.“

„Jak se jmenuje? Charlie by ho mohl znát.“

„Simon Goddard-Price.“

Francesca našpulila rty.

„Tak o něm jsem nic neslyšela. Zkoušela sis ho najít na Googlu?“

„Zkoušela,“ přisvědčila Sophie mezi jednotlivými doušky. „Nedokázala jsem ale najít víc než pár zmínek na podnikatelských stránkách.“

Francesca moudře přikývla. „Víš, že někteří lidé platí reklamním odborníkům za to, že se jejich jméno nebude zobrazovat při vyhledávání na Googlu? Charlie mi to říkal. Jestli je tohle ten případ, musejí mít opravdu hromadu peněz.“

„To dává smysl,“ přitakala Sophie. „Lana nevypadá, že by se ráda předváděla. Na krbové římsě je halda pozvánek na různé společenské události, na něž se očividně nechystala jít. Říkala, že můžu jít já, když budu mít chuť.“

„Vážně?“ zeptala se Francesca a sklouzla ze své stoličky. „Tak se na to podíváme.“

Vzala pozvánky a rozložila je na kuchyňském pultu.

„Zatraceně, Sophie, to jsou jedny z nejvyhledávanějších vstupenek tady ve městě. Proboha, mrkni na tohle!“ Francesca zalapala po dechu, popadla jednu z pozvánek a přidržela ji Sophii před očima. „To je na čtyřicetiny Victora Yipa!“

„Kdo je Victor Yip?“

Francesca na ni zůstala zírat.

„Ty nevíš, kdo je Victor Yip? Čínský bambilionář, Sophie. V současnosti nejbohatší muž v Londýně.“

Sophie svráстила čelo s pocitem, že je úplně mimo.

Bývaly časy, kdy věděla všechno o těch nejzajímavějších klubech, barech a večírcích, kde bylo dobré se ukázat. Studovala časopisy *Tatler* a *Harper's Bazaar* a dychtivě se vrhala do londýnské letní sezony – navštěvovala všechny akce od královské regaty v Henley po královský turnaj v pólu Cartier. Ale Laniny pozvánky jí nic neříkaly.

„Myslela jsem, že nejbohatším mužem v Londýně je ten ocelářský magnát, jak se jmenuje?“

Francesca obrátila oči v sloup. „Měla bys víc sledovat, co se kolem tebe děje, Sophie.“

Sophie si všimla výrazu ve tváři přítelkyně.

„No to je jedno. Stejně tam nemůžeme jít,“ prohlásila rozhodně.

„Proč ne? Ta pozvánka je pro dva.“

„Nemůžeme vtrhnout na něčí narozeninovou oslavu jen proto, že máme pozvánku. Je to soukromá oslava; ten člověk pozval Lanu, ne nás.“

Francesca si povzdechla.

„A co tedy toto?“ zeptala se a ukázala na další kartičku.

Sophie natáhla krk. „Chariot Dinner,“ četla. „Co je to?“

„Bože můj, Sophie, připadá mi, jako bys žila v Burkina Fasu, a ne v Batsesea. Je to jedna z největších událostí v kalendáři benefičních akcí. Víš, kolik stojí dostat se na takovouto událost? Deset tisíc liber. Chodí tam správcí hedgeových fondů, oligarchové, lidé s fantastickými kontakty. Ani já jsem na této akci ještě nebyla, Sophie.“

Francesca sebrala pozvánku a výraz v její tváři se změnil. „Koukni, Sophie! To je *dnes večer!*“

Sophie vzala kamarádce pozvánku z ruky.

„Promeškali jsme to. Večírek začal v sedm.“

„*Večeře* se podávala mezi sedmou a půl osmou,“ opravila ji Francesca a vzala si zpátky pozvánku. „A na tu jít stejně nechceme. Musím přece do svatby shodit pět kilo. Ale večírek bude pokračovat celou noc.“

Francesca se podívala na Sophii prosebným pohledem a přitiskla si pozvánku k prsům.

„Sophie, prosím, nemohly bychom tam jít? Bude to úžasné. Loni tam vystoupila Beyoncé a při dražbě dělal moderátora Daniel Craig. Kdo ví, kým se to letos pokusí překonat. *Nemůžeme* si to nechat ujít.“

Sophie váhala. Neškodilo by, kdyby si užila zase jeden opravdu zábavný večer. A vidět Daniela Craiga nebo nějakou jinou přitažlivou celebrity by byla třešnička na dortu tohoto doposud velmi výjimečného dne. Možná za to mohlo víno nebo vzrušující pocit, že se vrátila ke svému starému životu, ale Sophie se najednou cítila nezvykle odvážná.

„Tak dobrá, jdeme do toho,“ prohlásila a odložila odhodlaně skleničku s vínem.

„Jo!“ vykřikla Francesca a zatleskala.

„Nemůžeme vyrazit takhle, vyžaduje se společenský oděv, ale když to vezmeme přes vás, mohly bychom si tam něco půjčit.“

„To je na houby, vláčet se zase zpátky k nám,“ odpověděla přítelkyně. Upila velký doušek vína. „Řešení je přímo před námi.“

Stoupla si, podala Sophii ruku a pomohla jí také vstát.

„Ne, ne, ne,“ brzdila Sophie Francesku, když ji kamarádka vedla nahoru do Laniny obrovské šatny u hlavní ložnice. „To *nemůžeme*.“

„Proč ne?“ zeptala se Francesca stroze. „Lana je ve Francii a my máme jít na večírek a nemáme co na sebe.“ Nasadila falešný plačtivý výraz a pak vtrhla do šatny a začala prstem projíždět ramínka s hedvábnými a šifonovými šaty.

„To je hotový ráj,“ vykřikla, zvedla lodičky z ještěřčí kůže od Blahnika a vsunula do nich nohu.

„Ale no tak, Francesko,“ přesvědčovala ji Sophie. „To nejsou moje věci.“

„Uklidni se,“ řekla Francesca. „Nehodlám je prodat na eBayi. Jenom si je na pár hodin půjčíme. Všechno pak dáme do čistírny a Lana nic nepozná.“

„I tak...“

„Bývala s tebou taková legrace,“ posteskla si Francesca unaveně.

Ve škole byla Francesca vždy největší rebelkou z jejich party a dokázala každému, kdo se nechtěl podřídit jejím nápadům, navodit pocit, že je nudný. Sophii vždy přesvědčila. Když přišla Sophie na Marlborough, byla po pravdě nesmírně introvertní a puritánská, a teprve Francesca ji dostala z ulity, s tím výsledkem, že Sophie prakticky neuměla kamarádce nic odmítnout.

„Sophie, prosím tě. *Zasloužíš si* vyrazit na dobrý večírek.“

S tím se nedalo nesouhlasit. Natáhla ruku a dotkla se stojanu s večerními šaty. Oblečení z její malé skříně nahoře, které se nejvíc blížilo outfitu na večírek, byly černé žerzejové zavínovací šaty, což ani s vynaložením velké míry fantazie nebylo nic, čím by mohla udělat dojem, a balerínky s rovnou podrážkou byly pohodlné, ale nebyly to boty, díky nimž by se za vámi otáčely hlavy filmových hvězd.

Francesca vytáhla nádherné tmavomodré šaty s flitry, které byly našité ve spirálovém vzoru po celé délce jemného materiálu.

„Tohle by bylo pro tebe dokonalé, nezkusíš si je?“ naléhala.

Sophie pocítila záchvěv strachu, ale pak si představila, jak má ty šaty na sobě, popíjí koktejl a směje se vtipu nějaké filmové hvězdy.

„No, nic se nestane, když zkusím, jak by mi slušely,“ řekla.

„Moje holka,“ usmála se Francesca.

Sophie se svlékla, rychle vklouzla do šatů a podívala se do velkého zrcadla. Téměř se jí zastavil dech, šaty byly krásné. Splývavé, velice lichotivé, a když se pohnula, flitry se třpytily jako hvězdy.

Pocítila záchvěv vzrušení. Uličnický se usmála a obrátila se na Francesku.

„Jaké boty by se k tomu hodily?“ zeptala se.